زبیښاک

ناول

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ایډمین پریس (پېښور)

نېټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ه د اوسپنې د جرندې(قلف) بندولو وروسته يو وارې بيا ځان
په زوره راښکله او د تندی ګونځی يې تتی شوی. د خپل کور دا
لويه زړه تمبه يې شا ته ورتيله کړه او په بل لاس يې کنجي د خپل
س په تخر کښ جوړ لوی جيب ور واچوله، هغي چې کوڅې ته
مخ ور ړو نو سترګې يې له اوښکو ډکې وې. د مني پدي
مازيګرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم ګاونډ ښځې راټولې
وې. هغې سترګې د بر جومات د امام په ښځې ولګيدې چې کله
به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او
دواړه ښځې غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې
ی پخپل وار دې ته يو څو د تسليت خبرې کولی، غاړه به يې
ورله ورکړه او بيا به هغې پسې روانه شوه. ښځو دا وړه قافله
ورو ورو خوځيده. ځينې به پکې په لاره د خپلو کورونو په
دروازو ودريدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولی. ولې اوس
و ماشوم هم نه ښکاريدو. ا تول د زهره د څلورو اولادونو سره
د وخته د شند توت خواوشا راټول وو. دا د کلی د تانګو
وروستی پړاو وو، د هغو څلورو تانګو چې د ورځې به دوه ځلې
ار ته تللی او پکې به د پيو(ودو) منګې بار وو. اوس د شند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوت سره یوه ټانګه ولاړه وه. نې پدې مازدیګرۍ، د مناف
ماما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې
ې له ځا ه سره ښار ته وړل. ۍ د هغې څلورواړه ماشومان د
خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لویه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره
ره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. . کلي په منځ
ې بهیدونکی د لویې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډۍ ورسره
خدای په امانې وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو
ه احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړۍ کې په ریښتیا
یوازې پاتې وه.

و مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو
زړه یې ډاډه شو. هغه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د
کورونو په وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې.
ف ماما د اسپې د مخې نه د ونډې توبره لرې کړه او واګې یې د
ټانګی د اوسپنې د جنګلی نه ورپرانیستلی. اسپه ورو ورو روانه
شوه او مناف ماما په پایدان ودردېدو او اسپې ته یې د خپلې ژبې
مخصوصه اشاره ورکړه. . کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر
دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما
اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه
د هغې دولس کلنه لور ښاپیرۍ د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غړ يې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. يوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه. لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سيټ کې ناست وو او دواړو سي ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې ه ټکارې هم ويستل. انګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سيټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته يې ووئيل، " لالا، په هديره کې ايسارېږو." مناف ماماسر وخوځوو اسپې ته يې بيا يو چابک غوځار کړو. هديره د کلی نه ري نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف بر وو چې زهره به په هديره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بيری د يوې زړې ونې لاندې ودريده.

زهره په پائيدان پښه کېښوده او په کوزيدو يې په سخته ژبه تولو ماشومانو ته ووييل، " څوک دې نه راکوزيږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبريده نو جانۍ بيا د ټانګې نه ټوپ وهلی وو او په يوې وړې ګې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره يوه ښېرا راووتله.

"ملا د ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جينۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هيڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودريده. بيا يې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسیده و د خپلې لوپټې په یو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام ېل څو ګلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه، بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګیا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهیږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. ، لونړو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... ، د عابدې مجرمه یمه...څه وکړمه. ،ې کلي کې مې ګوزاره نه کېږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شېبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولی. ز هره د خواښی او خسر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له ګوتې ونیوله او بېرته ،نګې ته راغله. د بېرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله یې د پټکی د ر څوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشین ټانګی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانګه د بوډنی د ړه نه چې تېریده نو جانی نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مور. سره نه راتله؟"

د زهر ، زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه و ل، د جانی بي بي د ،ې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانی لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو او چې تله ؛ جانی یې د هغې د ږ ـکې نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ږي ږي مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدی ورته وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده به اوس له پنډیری اوږه راوباسي.

عابدی پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډیری نه اوږه راوویستل او خپلې یور ته یې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی ـ خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړی دنده وه چې د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپی شمیرلی او د مور د کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکریزو رنګ اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو کې هم خپور شوی وو او ـا دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا ' د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. خو د هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور یې ماشومه وه.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق ږښودلو. دی د خپل ـلی په یو ځو لوستو کسانو کې و انګریزانو به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی ـلک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغۍ مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت ليرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک يې د دې په کور کې ورويشتل چې د دې سيلۍ لومړۍ قرباني عابده وه. د کلي خان، دلاور چې پخوا به يې د سيد کرم نه حيا کيده، د هغه په لوېښتي کې زهره ته د عابدې لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. يوه ورځ به د شاه ګل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له کوره. دواړه کورنۍ د يوې دغرۍ وې او ورو ورو د واده د خولست سره به يو ګواښ هم مل وو چې که لور يې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوريدو به زهره وارخطا شوه. سيد کرم يو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلي په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېريدو. زهره پخپله پدې کلي کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوې وه. يو ورور به يې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې يې وک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د ېيد بابا زيارت ته روانه وه چې په لاره کې يې شمانۍ وليده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځيده.

ابدې ته هغه ورځ ښه په زړه وه. لو خويندو کور پاک کړی وو. کټوې په انغري باندې وه او دوې په غولي کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشيې د کټ ځادر بونلو. اپيرې په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټینګه کړی وه، پرتوګاښ یې جوړ وو او شفا په یو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانی د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې میله خرابه شوی وه. نور کله به زهره ورته یوه یوه خبره راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته ببوزی وهلو او زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوې سره یې دېوال په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم راغی او بیا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې یک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې ډزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کوږدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سرې راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پنډیری خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت خکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې کولی. دا کومه ټکه رالویدلی وه چې مور یې د شهید بابا زیارت ته د تلو برخای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې څومره ژړلی وو، ته یې څومره زاری کړی وې چې ورته حال ووایی. که نه د ګاو بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئيل’ " ښاه ګل ملک وايي چې که **عابده** و رانکړه نو ووبه يې تښتوو."

د عابدې د واده په او**و** ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لونې به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملګرې د رشيد کونډه، محبوبه په ښار کې اوسيده **او** د زهره د حال نه چې **خبره‌شوه نو** په هم هاغه محلت کې يې ورته د کرايې کور پېدا کړو چې محبوبه پکې اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديګرې همدې کور ته روانه وه.

دويم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې تولې خنداګانې کلي کې پريښې وې. به ښار کې هغه د "ببو" په نوم يادېده. **دا نوم** ورته د رشيد اولادونو ورکړی **وو.** محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د **بورقو(** ادری) لپاره توکر کابل ته ورلېږلو چې وربښمين جالی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ڼ(چین) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل توکر او وریښم ورته ورکول او محبوبی به پکې خپله ګټه اخیسته. د هغې په کور به یو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دی ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو یو زوړ ین ورکړی وو او هغې ته یې چل هم ورښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری ګنډلې.

ښفا او ښاپیرۍ د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلې شوی وي چې حکومت پرانیستې و. ازدیګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځې کې داخل و و اوس د کلې نه ښار ته د ځانګې سفر نه خلاص وو. له کوره به ږ پښنو ورتلو او زهره به سحر وختي شفا، ښاپیرۍ او اعظم له ډوډۍ پخوله. بیا به د جانۍ سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به یې ټوه باندې کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاستی تاوولو. ازدیګر به دواړو لوڼو ورته د خپل سټر چې دوې به ورته "څرخه سینټر" وئیل، کیسې کولې. د هغه ځای د استادانو، د نورو جینکو، خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې د زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپیر به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سینټر نه به یې کله نا کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاتین (هري کېن) په رڼا کې دا کیسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلی نو د هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د کلي مزکې د فصل د حاصل لپاره څو وارې کلی ته ورغلی وه. د کلی د کور صفایي به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به ناارامه وه. د دلاور خان په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خوابښې د کور کارونه په انړیندو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه. هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو کارونو کې به ورسره د کلی څو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو مرسته کوله خو د ږ خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل. عابدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او مبیره اړولی وو چې سر وربانده وګرځیدو او راپریوته. په کور کې یو غوبل جوړ شو او د عابدې خوابښې هم وارخطا شوه. زهره تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو نه ده. د کلی دایي شمی راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په خوابښې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم‌سره وه. بیا نو عابده د ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په سر لوپټه واچول ی عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلی ته ورځي. ناپېرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله
وو. پدې تېر یو کال کې دوې عابده یو دوه وارې لیدلی وه او دا
ځلې یې ورور و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوې
به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو یوه
لویه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې یې هم د عابدې
ته زوې زیرې وکړو. محبوبې ۔رله ژر د کوځې په ګوټ د شیام
حلوایی دوکان نه شیرینۍ را وغوښتله. بیا یې په زهره ټینګار
وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کیږي. یو خو د ودونو جامې
ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه یې وکړه
چې سالانه امتحان ـنی آزمویني) یې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو
دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي.
کې سپیني شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي.
د اردو لیک ولوست یې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو،
ـهره به یې هم کله نا کله راهڅوله چې یو څو تور ـکې دی
ولولي. خو هغې ـ ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې
په ـځ زهره د ټانګو اډې کې منف مام ـه ځواب وکړو چې
سپینین دی ورپسې کور ته رلشي. او په هغه ـازدیګر د مناف
ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو
دونو ته د غوښې، چای، وریژو او د سابو غوټې په سر کړې.
ی ته یې د کور کنجیانې ورکړې چې دوې دې هر ـني ځای
پر ـ کړي. پخپله د ویالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. عابدې د کور ښځو ورته د ستړی مشي سره مبارکي هم وویله. زهـ مړی لور او بیا لمسي ښکل کړل او وې لیدل چې عابده نوره هم کمزوری شوی وه. ې یو څو واري دروازې ته وکتل نو مور یې پوهه شوه چې د خویندو په انتظار وه. زهره ورته وویل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور ښځې لاړې د مازدیګر تناره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوویسته او عابدې ته یې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ ه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. څلوېښتو توکو جوړ دا ځوندور خواړه د اعظم او د جانۍ ډېر خوښیدل خو زهره ایله یوه یوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زیات جوړیدو. هغه په دې نه پوهیدو چې مور یې هره شپه د یوې یوې پیسې په حساب کولو اوده کېده.

دې کڅوړه په یوې طاقچې کې کیښوده او مور ته یې د چایو تابیا کوله چې زهره پاڅیده. غې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهیده چې زهره به هیچرې د هغې کور کې ایساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهیسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به وئیل چې د واده کړی لور کره ډوډۍ خوړل د بې غیرتو خلکو کاروي. ه څه هم خلکو به ورته ډېر وویل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی وو. غې د سید کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان یې د عابدې پلار ګڼلو.

ن هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوټې ته روانه شوه ښځو ورباندې ډېر ټینګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې که چې د هغې ښکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله ورته ستړی مشرې وکړل او بیا به پخپلو کارونو اخته شوی. تر ل کوره چې رسیده نو د مازدیګر لمونځ ترې قضا شوی وو. غه لړه ګړندې شوه ځکه جانی یې هم نه لیده او خبره وه چې د هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسیدلي وي.

ه کور کې ښا ی او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په غولی کې پراته وو. په انغری ر اور بل او ښاپیری ورباندې د خاورو په کټوی کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلی وو او اعظم د جانی ره د لرګي په اندره پایه(زینه) ښکته پورته کیدو. فا د لاټین(هرې کېن) شیشه پاکوله او د تیلو ډېوه یې هم ځان ته دې ایښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ایسیده خو د سید کرم ی تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ایښې وو په کټ به نیم ملاست وو او په آسمان به یې د الوتونکو مارغانو سیل کاوه. نا کله به ورسره اعظم او جانی هم ملاست وو او هغوې به یې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور ا نړی ړنګه کړه. نې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته یې خپلې وظیفې کولی. شفا چې هریکین بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅیده. هغې ته د لالټین شیشه صفا نه معلومیده خو اوس ناوخته وو. واړه وږي وو او خپلې لوبې یې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپېرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کیناسته نو پام یې شو چې ټولې بسترې تراوسه دننه ي پورې ځوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تیاره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم یا کربوړی پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته یې ویناوې پیل کړې. د ښاپېرۍ د سترګو اوښکې ونه لیدې. ښاپېرۍ همدغه ګیله ترې پیدا شوه بې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته یوه خبره د آفرین نه کوله او په یوې غلطی به یې پکه کړه. دواړه جینکی راپاڅیدی، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته یې ونیوله. پېرۍ یو یو توشک را بهر کړو، وې ندلو او بیا د یو بل پنډ نه یې د سان چاپه دار څادرونه راوویستل کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګیده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم یم او سړی هم... د کور او ر ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جانۍ او **اعظم** د تبخی د تودې ډوډۍ نه نمړی ماتولی او سپور یې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. يو وارې چې اعظم لاس وړاندې کړو نو زهره د ګي د څمڅۍ سره ورته تياره وه او په لاس يې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته ره د ماسخوتن لمونځ ته ودريده او لونړ يې لوښې راټول کړل.

زهره به د ماسخوتن د ل ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظيفې ولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د شپې پدې چپتيا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلى نه خپلې اوندۍ مريم ته غږ وکړو. " مريمې دا د چا په کور کې تماشه ده؟" مريم د کوهي نه اوبه راويستلې چې په غولى کې تړلى مال ته يې واچوي. هغه يوه شېبه غلى وه لکه چې غوږ يې ايښې و، بيا يې هم هاغسې په لوړ غږ وويل. د دلاور خان دوى په حجره کې ا جوړې ډنګ ډونګ دى.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسې شاه جهان زيږېدو خوشالى ځکه سبا ته د ماشوم سرکلى وو. د عابدې مشرى يور ورته وئيلى وو چې نن مابنام له بناره يوه نامتو ډله سازيان رابلل شوى وو او سبا به د دوى په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاريده لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره يو څه خوشاله معلوميده. لونړ يې خپلې خوښې جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئيلى. اعظم سهار د چايو نه ورو ته چې په کلى کې د خپلو ملګرو سره يو اى شوى وو نو بيا تر غرمې مور نه ووليدلى. خو هغې نن د کلى د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړې وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو (بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپښین او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې د ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. مازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
ـره د چم ښځې هم راغلی وی او ځینو واړه ماشومان لرل چې
ـسر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شپږې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ شو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
کې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره هم د ښځو د یوې
جوپې سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
پېښه وه. ـجرې په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلې.
ـاړو به په ګډه څو مصرعې ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
ـپلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې څرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوي سندرو ته غوږ نیولی وو
ږ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوشنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو ، سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
ېنې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سرو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس وراوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې توله شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نڅا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ښېل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لونو
ته یې غږ وکړو چې" راځئ" ښفا یې په زوره پاڅوله خو ښاپیری
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپیری نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانی د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
حجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولې. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شیبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلې او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوړیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه راښکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پسه د بوډې تال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـي د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ـې خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " موری! ـچل درباندې شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ناسته وه. ـ ګوټ اوبه راکړه." شفا پاڅیده و د سپوږمۍ په تتې رڼا کې یې ګړونج ته ځان ورسوو. بیا خاورې د منګي نه یې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته یې ونیولو. زهره اوبه څښلی او شفا ته یې ووئیل چې ویده شه. د حجرې موسیقي اوس نه آوریدل کیده **او** د کلی سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دریم باب

۱۹۴۰

ـاپیرۍ د کروشیې څادر پوره کړی ـس یې په لوی پالنګ ـړولی وو چې مور یې وګورې. ـهره د څادر یو یو ګوټ پخپل کې نیولو او په مخ به یې د تسلي ځپې خپرې شوې. په تیرو ـ میاشتو کې ښاپیرۍ د کیسو د کتابونو **ولوستل** بند کړې وو او کور کې به یې پدې څادر کار **کوو**. ـه څرخه ـنتر کې ښاپیرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوشفا وك ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان : پوځیانو لپاره د خړو وړیو نـ دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. ، جنګ کې زور پیدا شوی وو او تولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پیسه اخبار راتولی ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د څېرې سره ي تولې اشنا وې و ښاپیری ته به د هغه د غصې ډکې سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپیری د کار جاج واخیستو. ښا یې ځادر قت ړو او ښاپیری ته یې ورکړو چې په لوی دوق کې یې کیږدي. د ښاپیری لپاره د اوسپنې دا لوې صندوق زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا ځیستې وو چې د پیرنګیانو د کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د جانی له خوا ښاپیری لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم بند ږو. کله چې ښاپیری دا صندوق خلاصوو نو په جانی به لکه چې بوي ږلګیدو. اوس هم هغې د کر شیی ځادر د صندوق په یوې خوا ګېښودو نو جانی ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو زرو پایزیبونه را واخیستل. پیری پو هه شوه چې جانی څه غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه. ، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله بلې خوا وګرځیده. جانی خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. ا پېرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ځ له ډېرې خوشالې کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ناپېرۍ بهر د اع م غږ واوریدو چې د کور زنځیر یې کړنګوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې ورواچول او سر یې بند کړو.

نۍ له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپنې د جنګلې سره لی پړې رابنکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوڅې د دروازې په سر کور کې دننه د رسپنې په یوې څلور ګوتیزې ټوټې دننه درې ګوتیزه پټره وه چې بنکته پورته کیده. د دې سره یو لوی پړې د کور تر ولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ې رابنکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او به بنار کې دا خبره عامه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې بنځو و مرو دا پوبنتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځي کې اوریدو. ن څه خاص خبره وه چې هغه په ګوڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ب ی (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یینې د لرګي په تخت کښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.

نکو مور ته لږ ځای پرېښودو . زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپېری جوړه وه.

ناپېری ته ورته ځيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژېړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ې ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنګ نته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " ل بادشاه سيګرټ" زهره بخ نه پوهيده چې څه و ايي، جانی به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او اپېری ته به يې ګوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې." نابېره د تصوير د نکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پېسو د کلديپ ګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطاشوه ، " دوه پېسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." هره خپلې څپلې ته لاس کړو ' " ته ودريږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټي ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
څپلی ونیوله، رپرېږده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره
ړته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځېده او شفا ته
یې وویلر "کټوی ته پام کوه." ې جانی چې مور په تخت
غځېدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپېرۍ د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجا ی ته
انکار کړې وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی.
خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپېرۍ پخپله هم د اکرام
سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه
میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګازې یې
اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
فا ښوونځي کې وو او انی په کوټه کې د خپلو ملګرو سره
لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره نه په جرګه راغلی
وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
تلی وو. ې تخت عابده ښاپېرۍ او زهره ناستې وې. د ښاپېرۍ
سر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام
په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې
ډېر کاله کېږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربنډ
ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه
وره وره ځېږه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول
کلی به ورباندې خبروي. د ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام
مور نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرګ هم په حجره کې به یې
فاتحه ورکوله.

ېو ځلی زهره هغه د کلی په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې
دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب
ورکړې وو چې زما د ستړاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره
هغه وخت ناپیرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام
ره د ښاپیرۍ لاس غوښتې و. ا یې څو څو واره خپلو ټولو
اولادونو ته وئیلی وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ناپیرۍ ته
هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی
لاورخان د کور په لوی انګڼ ، د نږدې خپلوانو د ځوانانو
ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې
لاس ایښې وې. ې مور ته څو وارې دا خبره یاده کړې وه.
خو زهره به ورته وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښایي. د
اپیرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د
خپلو پیسو او د مال په نمایش ناپیرۍ او نورو ته ځان ښکاره
کوي. هاغه سحر عابدې په لومړی ځل د مور سره په لوړ غږ
خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت
ورکړي خو اخره ستړې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول.
هغه د ښاپیرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا
هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي . ماښام د اعظم دې
برې د هغې په احساس ټاپه ولګوله چې د ښاپېر ی خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ، وي. د ښاپېرۍ د قسمت فیصله وشوه او زهره یو واري بیا ماتې خوړلې وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سیاله نه موندله ښاپېرۍ ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښي وریندار وه. د هغې خاوند بې تعلیمه سړی وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. اوس هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتې شل روپۍ وه د کلي ښځو به وئ ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ ې سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله. نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډیږي. خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، ویل یې، "زهره خپله لور درنوی." بلې به ویل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شویدی."

ښاپیرۍ لپاره ژوند یو ښکلې خوب ګرځیدلی وو. نورجانه به په هره دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولې امرور ته به یې زلوبۍ، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې. و ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د ټین جوړه او پاسه پرې یوه ښکلې ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل سره جـ خت ولاړ ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅېدل ټولو د ګوړې
ې ځښلی. ولې د ښاپېرۍ لپاره به نورجانۍ پخپله د چینو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواړه. نورجانۍ ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخیستل. د کمخواب جوړه یې د بمبی نه ورته را غوښتې وه.
د سپینو او سرو زرو کالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خیوی توکي، سرخي
ډېر، عطرونه په صدر کې د پیرنګیانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ۍ ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېرۍ کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېرۍ د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو ګرځیده. غنم کرل شوې وو او د ۍ دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټې اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ـهره به پخپله اوبه څارلی. هغې بورقه غورځولی او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلی ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خو د ـرندې او د پټیو اوبو په سر ځان ځانې
وه. دا به په پټیو کې په منډه د یو سر نه بل ته روانه شوه، جانۍ
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبورۍ مور قهر او د
ـښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به يې وويل. موری دا ځمکه خرڅه کړه" زهره به د هغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچيه داسې مه وايه... د کلي خلک پورې وخاندي دا ځمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده... زه خو يې نشم خرڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته ونکړې."

ا اعظم ښار ته ور ولېږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپېری د ه ورځ هم راغله او د نورجانی په کور کې د ټول کلی خلکو ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې يو من(څوښنت سيره) مټايي تياره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترېنه يوه وکرۍ ښيله کړې وه. د ډوډۍ نه وروستو اکرام د خپلو ملګرو سره په حجره کې ناست وو او مور ورپسې څو وارې اب کړې وو چې کورته ورشي، خو دی د خپل ځايه نه خوځيدو. دلاور خان ل زوی صمد ته په غوږ کې څه وويل نو هغه اکرام د لاسه ونيولو او د خپلو دوو نورو ملګرو سره په بدرګه يې د کور په لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وريژو خانکونه د ی بل د پاخه اېښودل کيده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان ه ځمکه تويو شوو وريژو اخته وو. ځوانو جينکو چې اکرام وليدو نو تمبل يې راواخيستو او سندرې يې پيل کړې.

هلک نر چينار دی جينۍ د ګلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانی د خپ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو اووه کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی نایینه بصری ببو په لاس کې چچ نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انډور او د زهره لیورزی تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوځې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو سره غږ ګډ ړې وو او ټولې ورو ورو کوځې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودروو. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم د اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

اینې اوس خپل چچ د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ وډریده منګوټې یې د چچ د پاڅه ورکوږ کړو او نورجانی خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د وټې اوبه په یو شړق په چچ واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لوموړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای، د تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ راووسته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصری ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټاسو کڅوړه ورکړه او هغې د ورا اتې ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوڅې پورې ورو ورو خوځيدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شيبه په پالنګ يښو جامو ته کتل په دې نوې کوټې کې
نور سامانونه نه وو. يوې خوا ته پټنوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکريز ـ ګډې شوى وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستي پاڼې په نکريزو لړلى ښکارېدې. دى هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته يې د مور غږ واوريدو، "شابه هلکه زر کوه...
ناوخته کيږي."

بهر غولى کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوى هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لورې روانې شوې. صمد او د ده
ـکري کوڅه کې يوې خوا ته ولاړ وو او مخونه يې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوى د اکرام په انتظار وو. څو
شيبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکى کميس او سپين د سان پرتوګ اغوستى وو، د تيلى څپلى او
په سر هم هغسې ټوپى، لاس کې يې لوى د وريښمو رومال وو.
دا د هغه څپلې جامې وې، بصرى ببو ورته په دروازه کې سپيلنې
لوګي کړل او بيا سرې د حجرې په لورې روان شو ، او نورجانى
په منډه د بصرى سره يو ځاى د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـه د کور دروازې ټړلې وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ټيلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره يې ورته نيولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پېسې غوښتلې، ې جينی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې يې د اکرام د کور ښځې يادولې.

ی مې ځوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضي شينه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

ې مې وې په لاس مې نکړې- . موزيګي په خويندو راغلم تش لاسونه

د اکرام يوه زړه دای چرته د بل ی نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانی راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورټيله کړه چې زمونږ پېښې په ولاړه ستړې شوې، د دې جينکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ورجانی له جيبه يوه سپينه روپۍ راواخيسته او د دروازې د يوې ويټکی نه يې جينکو ته ونيوله. بدې روپۍ واخيسته او د جينکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپيره ايښو کټونو کې يې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جينې اوس د غوی په منځ کې ودريده او د ورا ښځو ته يې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شپې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
ـاندې شوه او څرخ يې پيل کړ.

ـاپيرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خپليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. ـ سيدانو د کور يوې ښځې د ډيوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوو. کله نا کله د ښاپيرۍ په ملګرو کې به يوې
ـرته په ټيټ غږ يو څه وويل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
ـړ ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
ـادر ايښې وو او وار په وار ترينه يو يو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس کې را واخيستو، چارچاپيره به يې
ـ ته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
ـړه او بنارسي د مازديګر په لمر کې ځليدل. د سپينو زرو کالو
ـولې ښځې ګوټه په خوله وې. ا يې لاڅه کوې چې نورجانۍ
ـ له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ـول کلی کې چا سره نه وو. عابده تر اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځير ته خوشاليده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غريب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپينو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړيدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداريې نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ِغله چې ښاپيرۍ ډېره خوش بخته جينۍ وه. ځينو سپين سرو
ې د سرو زرو ګلوبند يې چيرې نه وو ليدلی ، غوښتنه يې کوله
چې دوی به هغه "شې" ړدې نه ګوري. د دريو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډېی تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځيدو. د ناوی
ندوق دننه کوټې ته يوړل شو نو هلته جينکو د يو ځادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جينکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د ځرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګيدلی وو. اپيرۍ چې ناوی شوه نو جينکو ورته
يوه وړه هنداره مخې ته ولہ چې ځان وګوري ښاپيرۍ پدې
تيار کې نه څه ليدې شول او نه يې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره يې څو شيبې مخ ته هسې ونيوله او بيا يې
جينکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ِمات ملا ته هم د حجرې په يو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله يې يو څه خبرې وکړې، بيا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته يې مخه کړه. هلته په يو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وويله ې د جينۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره يې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بيا يې ملا ته د ښاپيرۍ رضا وښودله. ِې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ري مټايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ځوان ټوپک اسمانه وونيولو او ځو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې هلکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. پېرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کيږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلی وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې ګوندې واک هم د ښاپېرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې.
هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلی چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د ښاپېرۍ لپاره شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په غولی کې يې کېښودو. د ګ پښې سرې وې، د لرګي کټاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چيني خښته لګيدلې وه. د نواړو د پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور اتڼ څادر وغوړول شو چې و اندې د وريښمو مشينی ونه جوړشوی وو. برستنه د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي تخت کېښود و او وربانديې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوړی او یوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ښې وو چې جانی به ورته خزانه ویله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامی، د تیلی د څپلیو یوه جوړه، تولیه صابون او د کروشیی
در او نور واړه شیان ایښې وو. د صندوق د پاسه یې یو سپین
کبنیده شوی پلوو هم وغوړوو او ځو لا د دې شیانو ننداره کوله
چې ماشومانو راوځغ ل چې هله ځلمی راځي.

کرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد یې لاس
نیولې و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
ګنډلی وه خو صمد ورته پې تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابنې ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
سر لاس کیښودو زور یې ورله ورکړو چې سر ټیټ کړي. په
ونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ن سرې پخپلو ځایونو ناستې وې او ناواده ینکی ټولی دننه د
ناوی نه چاپېره وې. ان خوانې ښځې د نکاح د مبارکیو په وخت
ت بند کړي وو او په ښاپیرۍ یې د چف کولو نه وروسته
بنارسي یې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بیا یې ورته
وویل " زه ځویه...بنارسي بند لکه ونیسه چې څوک دی مخ ونه
ي... اوس به دا مخ یواځې خپل خاوند ته ښایي... پام کوه چې
څوک یې د هغه نه مخکې نه ګوري... ې د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته يې يو لوی وريښمين رومال په لاس ورکړو چې مخ ته يې ونيسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر ځت تېل ماتېل کوي چې د ناوی مخ بربنډ شي." ښاپېرۍ رومل کلک ونيولو، خو پدې وخت کې د برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو يو نوی قران هم په بنارسی کې ننه د ښاپېرۍ په لاس کې ورکړو. هغې ايله دا قرآن د سينې سره جومات نيولی وو سی يې په ښويدو شوه. ناڅاپه د هغې د يوې ګوټ خيلی ورته پام شو او پلوونه يې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپېرۍ ته يې چل وښودلو چې څنګه به په يو لاس بنارسی او په بل کې ان ټينګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کيناستو نو صمد خان رته مشهدي لنګۍ وتړله. هره ورله په ښار کې د نسواري "ګبرډين" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه يې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا ېتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخيسته او اکرام ته يې خوله خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وويستل شوه او ټولو ماشومانو هم غې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام لاس نيولی وو او په ټولو سپين سرو ښځو يې ګرځوو چې ورته لام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه يا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره يو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپېرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په یو کټ ناسته وه او ټولو ته یې کتل. د هغې دویم ماشوم په نس کې وو، باور یې نه کېدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپېرۍ په ځای یې ځان ولیدو چې د کوټې له ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د کوڅې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډ لۍ چار چاپېره تاویدل را تاویدل. زهره یو سور ځادر جانۍ ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه یې وغوړوي، یو چا ه ډولۍ کې دننه سور توشکې یښې وو. جانۍ د بیګا راهیسې د مور غوړونه خوړلې وو چې نغه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښیني او مور ورته په سخته وئ ي وو چې په ډولۍ کې دریو کسانو ځای نه وي. ښاپېرۍ ه به د هغې نږدې ملګرې شهې په لۍ کښیني. عابدې اوس ته پټه ژړا پیل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه یو پنډوکې راوویستو چې په یوه اري رنګه رومال ک وچه میوه، لونګ او قند تړلې وو. شهې د میوې غوټه ترې ونیوله او ښاپېرۍ ته یې پام شو چې تراوسه یې نه ژړل. هغې کر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر یې وویل،" ناوې به رخصت شي او ورور به یې نه وي." د دې خبرې د آو یدو سره ښاپېرۍ په ساندو شوه، ای زما روکیه." اوس هغو ښځو هم ژړا پیل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. یو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګیو شوه. هره سترګې وچې وې، هغه ښاپېرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه یې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې
ودرول شوه، بیا چا په شکور کې غنم راوړل. ـهۍ د ناوی لاس
ـزګار کړو او شکور ته یې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم
را واخیستل او شاته یې وشیندل. درې موټې غنم د شیندولو نه
ـروسته هغه په ډولۍ کې کښینول شوه او شهۍ هم ورسره کیناسته.
ولۍ د پاسه د غوړیدلی څادر پلوونه را څوړند شول او دوو
ـړو چې له دېره وخت د کوځې په سر کې یو دېوال سره ډډه
ـلي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې یې وړاندې او
وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ـرجانی د پټاسو او لاچي
انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه یې
وشیندي. بصرۍ ـمړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بیا په ټوله
لاره یې پېسې او پټاسې پ ـ ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپې وې
په ډولۍ پسې یې منډې وهلې او د پټاسو او پېسو د راټولولو
لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنګ
شول.

ـ زهره په کور کې یواځې د هغې لوڼه او محبوبه پاتې وې او
ـنکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ
سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئیلي چې اعظم
خپل ملګري سره په بایسکل سپور روان و چې یو موټر د شا نه
ـل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښین چې محبوبه د ښار نه
راغله نو هغوي ته یې دومره وویل چې د اعظم د امتحان پرچه
ماځیګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواخیسته او لونو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به ببرته
ـي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسیده نو د ورا ځینې ښځې د وړاندې نه په
کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلواني وې او د ناوې د هرکلي
ته ولاړې وې. ډولۍ د کوځې دروازې سره کېښودل شوه نو یوه
ـوره چیلۍ یې د ناوې په پښو کې حلاله کړه. ـړې ښځې د شړشمو
په درشل کې توی کړل او ښاپېرۍ چې د ډولۍ نه راوویستل
شوه نو لو ـۍ ښځې ښه یې د ې تیلو د پاسه کېښوده. تمبل
وونکي جینکۍ بیا راټولې شوې وې او ـاپېرۍ ته یې د هرکلي
سندرې ویلې. د هغې تخت ـ شوی وو او دا یې پرې کښېنوله
نو ـنهۍ ـم ورسره د جوخت خپل ځای ونیولو. بیا یو ماشوم د
ـپرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپېرۍ په لاس
ر ـپۍ کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوې په انتظار وې چې
آینه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
ـونه لګیدو ـړ ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د
ـر خلک ستړې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپېرۍ یې
هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ـ ښاپېرۍ
سره مور یوه نایېه هم رالیږلې وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ
وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خو چې شهۍ هم د
خوب لپاره د ناوې د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسي د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په گوټ کې پروت د لرگي پر تخت وغځیدو.

بناپیری په پالنګ ناسته وه، د بنارسی د پلوونو نه یې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترې مه شي وايي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نیسي... کله... هغه په انتظار سترې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به یې یو خوا بل خوا ټالی وهلو، خو هغه له ویرې نه ویده کیده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړیدو... هغې خپلو د پینو زرو پایزیبونو ته کتل او د جانۍ خیره ورته مخې ته ودریده. بیا یې خلو نازکو گلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپینو او زرو گوتې ځلیدې، د هغې په کټه گوته کې درې گوتیزه شیش گوته هم وه او د په هنداري کې به یې خپل گلوبند ولیدو. د ی کمخواب او د بنارسی رنګ ي فرق وو خو گلونه یې یو شان وو. د هغې په لاس کې د نکریزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکاریدو، هم پدې رنګونو کې د هغې سر د بالښت سره و لگیدو او هم ه غونده مونده په پالنګ یوازې اوده شوه.

پینځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د خوابښې په غېږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپېدی چاودیدلی وی ، نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کړی وو. هغې تخت ته وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په یو ګوټ کې د اودس لپاره ځای جوړ وو، هلته یوه نوې ژه او چلمچي اېښودل شوی وو. ښاپیرۍ ژر ژر خپلې ګانې لیرې کړې او د لمونځ لپاره یې ځان تیاره کړو. ور ښځې را پاڅیدلې وې خو د ېې کوټې خوا ته ورک نه راتلل ښاپیرۍ نه پوهیده چې څه وکړي. نورجانۍ راغله، د کوټې دروازه یې ځان پسې وتړله او د ښاپیرۍ سره کیناسته... تر ډېره وخته یې هغې ته د راز خبرې کولی. د لمر خاته سره د ښاپیرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای پراتې او حلوا په یو لوی خوان کې راوړې شول. ښهی یو وارې بیا ښاپیرۍ ناوی کړه او دسوچا تیلی د کار جوړه یې ورته غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړۍ هم تاو ې و چې سهار وختې شفا او جانۍ د خپل کور د بوټې نه راشوکولي او په تار کې ورته پیئلي وو. بیا د ښاپیرۍ تخت بهر په لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چاې وڅښلې. بصرۍ تررور چې بیا راښکاره شوه نو غې په لاس کې د رنګینو کاغذونو جوړه یوه آویزه نیولی وه. . ښاپیرۍ د ک ټې د دروازې په سر دغه آویزه وځړول شوه، بیا هغې سپیلني لوګي کړل او په ټولو یې وګرځول، رجانۍ ورله څه پیسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته راغلې د ښاپیرۍ بنارسي به یې پورته کړه مخ به یې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو ـ پېسو پر ځ ی نورجانی
ـ هګی او کوچ کېښودل. مازديګر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلی. ـاپېری ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپېری سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانګونو پر وخت د ناوی تخت ـنه کړی شو، د ښاپېری
ه راغلی نايڼه هم پاڅيده او ښاپېری ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسې خويندې راځي. ـ هغې ملګرې شهی لا د غرمی د
ډوډی نه وروستو خپل کور ته تللی وه. ماښام په ډوډی کې درې
څلور ښځې پاتې وې چې د نورجانی د کور لوښې لرګي يې خپلو
ځايونو ته رسولی وو. ـ ښاپېری ستړی وه او غوښتل يې چې
خو نورو ورځو په شان د ډوډی نه سمدستي وروسته اوده شي.
شپه هغه پخپل پالنګ يوازې نه وه ناسته نورجانی هم ورته
لنګې ته ډېره وهلی وه. ـنږور او خواښې څو شپې د جامو او د
خبرې کولی بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لګيا
شوه ـا چې هغه ډېر لايق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي.
ـاپېری ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
پېرې کيسه ورياده کړه ـ ـر نورجانی هغه زړې خبرې وبللې. د
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلی شوی. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترګو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانۍ په ټيټ غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازې زنځير ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپيرۍ ته د هغه نيم مخ ښکاريدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، بل ملګری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅيدو، ښاپيرۍ هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپيرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې ټليدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کټ يې پکې ځای کړو. بيا يې خپله شړۍ ورباندې وغوړوله، ئ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپيرۍ چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده، وازې رنځيز يې وترلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل، وريښمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو ړاندې يې د هرې کين باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځير په کړنګيو مات شو، ښاپيرۍ ژر ولاړه او تمبه يې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کين سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د
حر بانګ پیل کړو. رځ د ښاپېرۍ لپاره د خوشحالۍ شېبې په
ولۍ کې راوړې وې. هغې ټولې خویندې راغلې وې، ورسره
کلی نورې جینکۍ هم وې. ن رجانۍ ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې
وه خو ډېرې خبرې یې نه کولې. ښاپېرۍ د زربفت جامې په غاړه
کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړیدې. د هغې د جامو
او د کالو ن ونه هم ډېرو په لومړۍ ځل اوریدلې وو، شفا د هغې د
ل سنګار شیان ټولو ته ورښودل.

ډۍ نه وروسته ښاپېرۍ خپل د پسول صندوق پرانیستو او ټولو
جینکو ته یې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس ریښمین
پرتوګانې، چا ه د سوچه وریښمو رومال او نورو ته یې د ګلابو د
وړی وړی شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې
وې. یګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپېرۍ د
لمون ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پرون نه
زیاته په تشویش کې ښکاریده. بې اکرام پسې ځواب کړې وو
د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې
مانه ډېر وو او خواښې انږور یوازې ډوډۍ وخوړه.

رجانۍ نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه او کله
چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ
ناستې مور وربانډې لکه د پیشو حمله وکړه. ښاپېرۍ کله خواښې
ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کېږي چې د هغ سره دې په پالنګ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاریده. بیا یې د اکرام خبرې ته یې پام شو، "ماتہ هیڅ مه وایه، اِنږور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول خاندان نه نفرت دی. ښاپېرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلې یې پخپله واوریدې.

ورجانۍ خپل خ په ځپېړو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته ړې کولې. ښاپېرۍ نه پوهیده چې خوابنې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې ریو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوریدو. نورجانۍ اوس زوی ته جولې غوړولی وه او مینت زارۍ یې ورته کولې چې د هغې د توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې ځپلۍ له پښو وویستلې او یوه ، په زوره په ځمکه وویشتله. "زما لپاره ښځې او پدې ځپلۍ ې هیڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تیرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپېرۍ تک شین کمیس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر یې ژېړه د جارجټ لوپټه وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې د ریښمو ځونډې لګیدلی وو. د هغې خویندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې یې وویلې او نورجانی ورته بیا درنه ډوډۍ ورکړه. له دوډۍ وروستو پېرۍ لومړی د سیدانو کور ته په ولی کې او بیا خپلې مور کره د جینکو په بدرگه ولاړه. اکرام ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پیرنګې افسر بدل شوی وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره ژندګلوی کوله. ورجانی دا خبره ځو وارې د کلی ښځو ته کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جینکو به ښاپېرۍ ته یوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې ځې مور کره تیرې کړې او زهره به د ښاپېرۍ خبرو ته غوږ ېښې وو چې د اکرام په هکله څه وایي. هغې ته دا عجیبه وه چې ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولې. هغه نوشاله معلومیده خو زهره ته د هغې په سترګو کې هاغه ځلا نه کاریده چې د عابدې په سترګو کې یې د واده په دوېمه ورځ لیدلې وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په سر یې یوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا ه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې مودې وروسته د زهره په کور کې میلمنه وه او هغه د دې په قدر عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو ورجانی ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزګاریږي. زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمایش

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولېږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګوڼه شوه، مریم خپل ل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ه کړو چې وګوري ځوک څه کوي. محبوبی یو لوی پتنوس له خواږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپېری سره ورلستوو. بدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې د ګلابي فیرنې د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرو کڅوړه یې له ځانه سره راوړې وه. جانی ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ې ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به رته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼ په لاس کېښودې بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انی پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډۍ تیاره وه، نورجانی راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښنا ری هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدی. ورجانی د اکرام خبرې کولی، دا چې هغه څومره لایق وو ، دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل یې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه ورسره نه ځي. وایي چې دا کلې به نه پرېږدم. زهره په یو تخت سترخوان هوار کړو او ټولو ته یې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري. اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو وارې ماشومان ور واستول، بیا یې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان یو ګوټ کې کیناستو، بیا یې ورو غونډې وویل، " اکرام لالا وایي چې ما ډوډۍ په حجره کې خوړلې ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپېرۍ د سترګو رکه شوه، د شفا شونډې ځورندې شوې، عابدې د خپل ماشوم زوی په ډکه خوله کې نورې وریژې هم ور ومنډلې، محبوبې د رګ اندامونه ژر په ټولو وویشل. زهره د وریژو غورۍ د اعظم او جاۍ مخې ته کیښ‍ـ‍ـده او قورمې غوښه یې ورته په لاسونو کې ورکړه.

ورجانۍ هیده چې که زوی یې نن د خواښې کور ته رانغلو نو کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅیده او اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وویل چې زوی یې خپل کور ته تللی وو. ورجانۍ چې کور ته راغله نو څه ګوري چې اکر د واده په پالنګ غځیدلی و پښو ته ورته د ده ملګرې پاینده خان ناست وو. نورجانۍ به لیدو هغه وارخطا را پاڅیدو، هغې ته یې سترې مه شې وویل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاینده خان د دې د ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او ـ مور په سترګو کې ې قهر ولیدو. نورجانۍ ورته وویل، " خوابنې ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له ه بحث کوخې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې لیدل چې اکـ ام ښې لاس ته د حجرې پر ځای ګس لاس ته د زهره د کور لاره ونیوله نو هغې یوه اوږده ساه واخیسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانۍ د ګاونډیانو د وړو سره په درشل ناسته پیتاوې کول. د اکرام په لیدو هغې دننه منډې کړې او مور یې خبره کړه. اخاپه د کور په خلکو کې بیا یو حرکت پیدا شو او ټول راپاڅیدل. د اکرام هرکلی وشو او دی په یو کټ کېناستو چې ور دې نوی ګلداره څادر غوړیدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او ښاپیرۍ کیناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو ګینو میزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواړه کیښودل شول. ږرې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو څوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپیرۍ او کله به اکرام ته شوې. ښفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وویستل او مریم له دېواله اکرام ته سترګې مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او کله نا کله به یې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او ږرته څو څو وارې د کلچو او د شیرینۍ قابونه وړاندې کړل اکرام به د چایو د پیالی نه یو ګوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندې شو. د ښاپیرۍ او د شفا ځینې ملګرې د غولې په یو ګوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ،بخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، " ښه ده موږ به ښاپیرۍ نوره نه ایسارو. ' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلی ، پښو کړي خو هلته د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. یوه څپلۍ وه او بله د ناوی ږیندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویل، " څپلۍ خو په پیسو کیږي." ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیرۍ تکه سره شوه او د بانړو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلۍ په پښه کړه، بله پښه یې د کټ په بازو کېښوده او ودریدو. د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا بنده شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی سترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو تل چې هم په هاغه څپلی په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د زړتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې سترګې یې ورته برندې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره کړه، هغې یوې پیغلې ته سر وخوځوو او دې جینۍ د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلۍ را وویسته. بیا ورو غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه څپلۍ کېښوده.

پرۍ پدې څو شیبو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوړو تشت په سر ږدي وو. اکرام نور هیڅ و نه
او د کوڅې دروازې ته روان شو. ښاپیرۍ نه هیر وو چې د
و سره خدای په اماني وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو وروړ یې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړې
ږ. ښاپیرۍ د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انۍ نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتې دویمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې یې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دویمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړی وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پینشن (تقاعدي) پیسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم د ښوو ي د میاشتې خرڅ به وربانديې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډېرو نو کونډو سره پیژندګلوی شوې وه. هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه اتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نېټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم اوغوښتلی او جا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوي وو. زهره خبره وه چې ف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ر او د ښځې خبرې به یې کولې. یوه ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلی شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې یې ډېر په حوصله د ښځې د نځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویلی و زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانۍ دې سبق ووایي. خو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس ،روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلې او د کتابونو اخیستل کیدی.

س. کال فصل بیا ښه نه وو ،ی، زهره ټول غنم نه وو خرڅ کړې. ې یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د غنمو په بوجیو ډکه وه. ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم ورته د مزدورۍ درې ،روپۍ په لاس کینودې نو زهره په کور کې حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا ټېر ځلې هغې د حبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ ورته پاتې وې. ، پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تېرو دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې ،رڅې کړې، خو اوس بله چاره نه وه. د اعظم د را ،و وخت وو، هغې جانی ته ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمرې وخوړې او لور ته یې وویل، " ،ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل ،زرګر پخپلی ،ی کې ناست د یو امبل پترې شمېرل او زهره یې ولیده نو په حترام ورته پاڅیدو. هغې ،ا هم څو وارې د سورج مل د دکان نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پترې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تیریدونکی د چای والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وویل،" مه راغواړه چاې ...سورجه وروره کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وویل، " ه نو اوس به ته د ې ځایه ه چایو ځنګه ځې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړیدلې قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته. سورج مل د ې د پښو حال ولیدو، بیا یې د ه سترګو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبې کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. ځه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې یې وزبیږلې او د لاسونو کړې یې ورته وویستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کیږي... د زوی د سبق لپاره لس روپی پکارې دي." دسورج مل مخ سور شو، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، " دا زه درته دومره بې غیرته بنه ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره...زه خبره یم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نیمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې وویل، " خپلې کړی دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپی درکم." زهره یو شیبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، " که روپی ې راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس ریښتیا په غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـكارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا کړې ماته یې راوړه." بیا ـغه پاڅیدو او د دوکان په بل سر کې ـګیدلی د اوسپنې د سیف (لاکر) مخې ته کیناستو. زهره خپلې کړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد یې ـترګو ته کډه کړې وه. سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه ـڅه وختې یې لس روپۍ د کمیس په تخرګ کې جوړ لوی جیب ـنکته کړې، کله یې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه وویل، بس د هغه یوه خبره به یې بیا بیا غوږ کې اوریده. " زه دومره غېرت نه یم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مایا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره ـوی د هټۍ شا ته کور کې اوسیدل. د کلي ماشومانو به د مایا ـړکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخیستل. ـنګارنګ دالونه، وریژې،هګۍ او د موسم ـابه به یې هم خرڅول. د کلي زیات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا لپاره به خلکو مایـ ـه غنم، جوار، هګۍ یا شوده وړل او بیه به یې مایا پخپله ټاکله. خو عجیبه خبره دا وه چې کله به یو ماشوم ورته ـپسه ونیوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلې. د مایا د هټۍ قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه ـغورځوله او هغې به ـاندې خپله پښه راښکله. ـه خاورو کې به یې دا پېسه وموښله نو بیا به یې راواخیسته. هغې چېرېه . کلي د نورو ښځو سره یو ـځای د ویالې نه اوبه نه وړلې ـ نه به یې څوک خپل کور ته دننه ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجیبه خبره دا وه چې د مایا دواړو وروڼو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به یې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مایا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ړلې کوځې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ږې شیاما مور یې ولیده چې د دوي په ګاونډ کې یې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو یو بل سره زړه خواله وکړه او بیا د دروازو
ځیرونه یې وشرنګول.

م نړیوال جنګ کې زور پیدا شوی وو. د انګریزانو استازي
ه په کلیو بانډو ګرځېدل او ځوانان به یې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خوندي ساتلي وو. د کلي خلکو به ویل
چې هغه سرکاري کسانو ته پیسې ورکوي او پکې یې څو سره
ملګرتیا یې لرله. نورجانه سخته وېریده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
وونځي نه یوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
میاشتې پوره شوې او اکرام قبایلي سیمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مدیریت په دفتر کې د یو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته یې ږویل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ږ ځان سره ساتې، وې ساته، زه یې له ځانه
سره نه بیایم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلې
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د څپېړې ګناه ګاره
وو هغې د ناویتوب ورځې اوس په تیرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به یې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړووردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ڼخې کړې، مې لکه چې دا ټول د ښاپېرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپېرۍ خبر اخيستو خو زهره او خويندې يې
لا مه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې . ښاپېرۍ
ايست ته به تينګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ه به د ښاپېرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زيږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا ېرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. . ښاپېرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
ګرځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سويټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوازې مړي، ښادی له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانی به یې
م له ځانه سره نه بیول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښنین به د پیو
خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره
ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه،
غې شفا او اعظم ته ډوډۍ پخه کړه، جانی یې له ځانه سره کلي ته
بوتله.

ړی د ویر او جنازې نه وروسته د کلي ښځې یو یو کټ کې
څلور څلور کیناستې یو بل ته یې سرونه ټیټ کړي وو او په خبرو
بوختې وې. زهره ، تادي کې وه، غوښتل یې چې ښار ته ژر
، ورسوي، خو په راپاڅیدو کې یې د یوې ښځې د خولې داسې
خبره واوریدله چې د غوږونو نه یې لمبه راپورته شوه. د ښاپیرۍ
په هکله خبرې کیدې چې د نورجانې سره د مړی له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپیرۍ خواره وچه ده...نه نه
ممی دایې لیدلی ده هغه وایي چې ښاپیرۍ خو تر اوسه جینۍ ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې
مخې ته ودریده. ې او ښاپیرۍ دواړو د مور تندې ولیدو نو
، شوې چې جنګ جوړیږي خو په زهره لکه چې اور بل وو.
هم هلته یې د نورجانې پلار نیکونه ور یاد کړل، په چیغه یې ورته
یل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکتر ته د معاینې لپاره
یایي چې څرګنده شي پ ښاپیرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د
ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته یې وویل چې د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووایي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بيا هاغه زهره چې لونو کره به يې ورځ نه
تېروله د ښاپېرۍ سره يې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر
کړي.

نورجانې پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو
. کلي ځينو ښځو زهره ته ويلی وو چې نورجانې په ښاپېرۍ تاپه
لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر
بانګ سره راپاڅيده ښاپېرۍ خپل يو څو جوړه جامې او کالي
غوټه کړل او ؛ لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لورې
رواني شوې. نورجانه پخپلې کوټې کې ملاسته وه او هيڅ خبره نه
وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلې. سحر د چايو لپاره چې
راپاڅېده نو د ښاپېرۍ کوټې ته ، وکتل، هلته د دروازې زنځير
ره لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. نورج ه د کوڅې د دروازې
به درشل کيناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور
ورانو دای دی زوی ځواني مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو
چې زهره ته يې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې
سره د زهره په هکله په خبرو اخته وې.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه
ینه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپیرۍ دواړه په پخلنځي کې
اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ
ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپیرۍ تل هغې سره وه، د
هغې د یوې خبرې نه هم داسې نه ایسیده چې د واده وې ښځې
ژوند به یې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسیدې
نو اعظم او پېرۍ یو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره
وژړل چې زهره ورته حیرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې
یوازې عابده وه چې زهره سره به یې ډېرې خبرې کولی، اعظم نن
ډېره موده وروسته خور لیدلی وه او باذ یې کوله چې ښوونځي ته
ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترګې راوو ستې او ښاپیرۍ هم
ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په
ره هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بیا د
محلت د نورو جینکو سره له کوره وتلی وه.

ره پخپل زړه کې کرل ربېل چې څرنګه به د ښاپیرۍ سره
خبرې کوي. محبوبې ورته د یو کلینک پته ورکړې وه چې رام چند
ډاکتر او د هغې ښځې سیتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې
به د علاج لپاره سیتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ویلی وو چې
د غرمې نه وروسته دومره بیروبار نه وي. س تر ټولو ګران
کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپیرۍ رضا کړي. خو د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلینک ته د
ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپیرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېرۍ د
ابدي ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید
وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي تر څو بره کړکی نه یې
راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د ټانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په
غاړ جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د
رام چند نیکه جوړ کړی وو. د لاندینی پوړ په دوو برخو وېشل
شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه
ورته لاره ورغلې وه. باغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو
کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په
برنډه کې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د
ټانګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او
ښاپېرۍ د بر ه دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې.
یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپېرۍ نوم، سن او نور معلومات
لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یڅوک نه وو ځکه زهره
ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته وای. نرسې دوی
ته یوه پرچه لیکلی وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې
سره یې دننه ور واستولی.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر
علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه، د
ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیتکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قلم یې په لاس کې وو او په ځینو کاغذونو یې ژر ژر لیکل کول، ـاپیرۍ یو څه وارخطا شوه. ډاکتره سیتا چې په کوم میز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې یو بل اوږد میز وو چې سه پرې سپین څادر غوړېدلی وو. دې میز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنګه پردې لګیدلی وې. ډاکترۍ خپل لم کېښودو او دواړو ته یې د کیناستلو اشاره وکړه، بیا یې ښتنې پیل کړې. زهره په پښتو کې لګیا وه او ښاپیرۍ په ماته ږده اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. یو څو خبرو نه وروستۍ سیتا راپاڅېده، زهره ته یې بهر د انتظار په کوټه کې د کیناستلو وویل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته یې ولیدل ، سیتا ښاپیرۍ هغې لوی اوچت میز ته بیوله.

د انتظار په کوټه کې یو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کټرې او ښاپیرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړیو وغځیدې او چې ډاکټره یې په دروازه کې ولیده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. . ډاکټرې په اشاره هغه یو وارې بیا دننه ولاړه، ښاپیرۍ خپله سپینه بورقه بیا په سروله چې معاینې لپاره یې لیرې کړې وه. . سیتا پوښتنې پیل شوې، او اخر یې زهره ته ویل، " ستا په لور کې هیڅ نقص نشته...دا تر اوسه جینۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړې." زهره ډېره حیرانه نشوه ځکه ډاکټرې یوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بیا ه تېره شمی دائی ریښتیا وئیل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او اوس د دې مخه د محبوبې کور وو. واړو ښځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه او زهره پوره په تسله بېرته ـِ ې را وګرځیده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجانې د خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته ټول حال وئیلې وو. دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخوا له دې ـې نور د ښاپېرۍ ژوند برباد کړي زوی ته دې ووایي چې پېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې بیا هم پدې معامله کې مالي ګټه وکړه او د خلع په بدل کې یې د اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېرۍ واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور استوو او ښاپېرۍ د خپل مهر ځمکې نه هم لاس واخیستو.
زهره د ځمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د ژوند فیصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه بړاس وویستو. هغه په زوره زوره لګیا وه او ښاپېرۍ ې اوښکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې ـو وېیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور زړه یې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې نۍ استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې رته ځان تیار کړو. شفا او ښاپېرۍ دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تراوو دوی څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شپې سړې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو یخو شپو کې به یې د ګوړي شربت جوړ کړو، ټوری به یې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي ړری نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلئ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ټ ټله چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوریدل. ن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې وښې ل چې په خېټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه و زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې تانګه اوغوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپېرۍ او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنیک کې په دې ولا اخته ډېر نور م مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
. وارې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره یې ولیده. دوی ته
.دې شوه، ښاپیرۍ سره یې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیتا
څومره ر وخت د ښاپیرۍ سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
اغلې نو ښاپیرۍ مور ته وویل، " ډاکټر سیتا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته یې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپیرۍ لپاره یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. ـاپیرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکي ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ یې هم
یدې او چې زړه یې تسله شوه نو ښاپیرۍ یې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په ـهېټرو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپیرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې یې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګین تصویر نیولی وو. ې تخته سپین او تور ټکي هم لیکلي وو خو زهره پرې نه پوهیده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ې، " د بمبیۍ نومیالي ستوري اوس په بایسکوپ کې ګورئ." نغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. د زهره ګوتو ته هم یوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جیب کې یې داسي کېښودله، ته به وایې د روپۍ ټ چا ورله ورکړي وي. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخیسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بایسکوپ اعلان لیکی وو. هغه پخپله یو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بایسکوپ یدو ته ورغلی وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته یې څو څو وارې د دې کیسې کړې وې. د زهره شوق یې چې ولیدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بیایي. خو زهره ته دا موقع چرې پیدا نشوه.

د ار په ډېرو کورونو کې خلکو د هرېکېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ګولې و. د محبوبې په کور کې خو د یخ باد لپاره یوه پکه هم وه او و وارې د زهره د کور خاوند سره یې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور خاوند وربانديې کرایه زیاته کړه. د پېځو پر ځای د میاشتې کرایه ښپږ روپۍ شوه او زهره چې د بایسکوپ لپاره کومې پیسې بېلې کړې وې هغه په کرایه کې ولاړې. اوس هر ماښام د اعظم، جانۍ ا پدې خبره جنګ وو چې د لوی کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دې خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بټن کته کړې چې په کړپ سره به يې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په کې به هم ناندرې وې چې تور بټن به څوک بره کړي.
زهره، شفا ته مينت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن پرېږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فېصله وشوه چې يو تن به د رڼا لګولو پر وخت په چ کی ودرېږي او بټن به ښکته کوي، بل به رڼا بندولو پر وخت بټن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونکی ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته وار په وار ولاړې چې دا نوی "شې" ګوري. پدې محلت کې يو ځو کورونو کې ريډيو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې آوريدل کيدې. د کومې ښځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل کور د ړکی نه به يې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ يې اوچت کړه." د يو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کليا) راوړي. خلکو به د خپل کور وچه ډوډۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې دا ډوډۍ ښه ميده کړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بګار(تبۍ) هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخيستو نو د خطاب ګل په لاس يې يوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوټې ته چې را دننه شوه نو په رېډيو کې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو څلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډيو ورته ايښې وه. هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوټۍ ورځ وه او خلکو په ښتيا ې له موسيقۍ خوند اخيستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دريو هلکانو سره لوبې کولې او لويه دروازه خلاصه وه. زهره چې کور ته دننه کيده نو زوی ته يې د راتلو غږ وکړو. بيا پاس وختله پخلنځي ته ولاړه نو هلته هيڅوک نه وو. لوی کوټې دروازه ه بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې ه موسيقۍ داسې نڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانۍ ورته لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کيناسته او په دواړه لاسونو کې يې خپل سر ونيولو.

اتم بلب

۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سينټر ته روانه وه. د هغې د وشالۍ سوب جانۍ وه چې **نن** ې په ښوونځي کې لومړۍ ورځ **وه**. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانۍ تولة ورځ په کوڅه کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور ټکی ولولي نو ژوند به يې جوړ ني. جانۍ په لاره روانه او په لاس کې نيولی غوټه يې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وریت کړې اګۍ تړلی وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چوې کې خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه او د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولی وه. . کوځې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې ګوزولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلې. رمولا یهوده وه او د هغې کور ته جانۍ کله هم نه وه تللې. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیږله. کله د کروشیې د نمونې کتابونه، کله وړۍ او سیخونه، د تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانۍ له یوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې نورملشومان ..یاتره هلکان وو او د جانۍ په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانۍ شیاما ډېره خوښیده او کله چې به ورکره ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ د خوړو لپاره څه ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شنې وړۍ یوه ګوله جانۍ ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې د هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړۍ راوړې وه ې شفا ورته سویټر واوبدي.

جانۍ په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه شي. د دوی د حویلی په انګڼ کې یوه ښېله چوکۍ ایښې وه چې جانۍ به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې، که یو واري شیاما ورته په یو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویې خوري. نیا چې ولیده نو تر ډېره وخته یې دواړه ټرټلې، یا جانۍ چې له کوره وتله نو وې لیدل چې نیا د انغری نه ایره راواخیسته او په زوره زوره هغه قاب یې په ماشوړه پاک کړو. یاما د نیا د لاسه جانۍ ته هیڅ نه شو ورکولی، نو یوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته یې ورو غوندې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودریږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شیاما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شیدو کاسه ورته ولی وه چې ژر ژر یې وڅښي. پدې ورځ چې شیاما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پیچلی وه او شیاما ورته د سیخونو او د وړۍ د کورونو، د یو بل د پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. یـ ځو وارې یې پخپله نمونه اوبدله، با یې جانۍ ته وویل چې هغه د دی په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شیاما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شیاما د پخلنځي نه د ځلوبیو ګځوړ راواخیسته او جانۍ ته یې ورکړه، بیا یې د لاس نه ونیوله او د کوره یې بهر کړه.

ن هم د جینکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. یاما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ یې ولیده نو راټیټه شوه او هغې ته یې ټینګه غاړه ورکړه. جانۍ د شیاما لاس نیولی او هغې سره یې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. ځرخه سپینټر یوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوی وه. ه ځلورو کوټو کې . ځلورو بېلابېلو صنفونو د جینکو لپاره د نسواري سن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوې وې. وی ته به یې ټاټ ویل او په یو ټاټ به پېړ جینکۍ یو بل پسې کیناستې.

ټولې جینکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا ې اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځیر وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې ې جانۍ پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه ټیټ کړې وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هریو قطار جینکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. **شفا د جانۍ** د نوم لیکلو لپار یوې وړې کوټې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته یې ور **وسپاري**. دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختۍ **راوویستل**. ورسره دوه د نیچي **قلمونه** او مشوانۍ د یو ډبی نه راواخیستل، وشنایي پونړی یې هم ورسره کېښودې او شفا ته یې **وویل** چې د تختې لپاره به **خاوره** له بازاره پخپله واخلي. **قاعده** ې شلیږي نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار یې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سیاه (تورې دړې) الف ب لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تورې یادول. جانۍ په یوه ېکه کې چې جینکۍ پکې لږ وې، کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوټۍ ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جينۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جاڼ هم ورته وخاندل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد ي توري په تختۍ وليکې. جانۍ نورو جينکو ته کتل، د هغې ټاورينه مشوانۍ تشه وه او نه پوهيده چې ر ک ګه جوړ کړي. ې جينۍ هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتيا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولۍ نه تېرې شوې او په بل ـ کې لګيدلي بمبې ته ولاړې. ې جينۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخيستې، پونړۍ رنګ يې پکې ورګډ کړو، بيا يې اخوا يخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ر څو چې هغه خبريده، ې جينۍ د لوپټې نه يوه ټوټه شلولې او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جينۍ نه يې پوښتنه وکړه چې ولې يې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وويل په قلم چې نګ اخلي و خاشکۍ بهر نه توييږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په ليکلو بوختې شوې. انۍ ډېر په احتياط مخامخ کتل، د توري شکل به يې په حافظه کې کېښولو او بيا به يې ورو ورو په قلم هم هاغسې وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جينکۍ د يو بل د ويښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په تيل ماتيل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولويده او ټول کميس يې ورله ولړلو، استاده راپاڅيده، دواړه جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ځپيړه راخلاصه کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ې وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورټيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزورې وه، د استادې په ټېله په ځمکې را ېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وښنه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلې وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله، شفا د جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه تانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د تانګې په وروستۍ سيټ يې څملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او د شفا کور لاره يې ورته ښودله.

زهره د محبوبې په کور کې برستنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشومانوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ځې ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژړ يې په غېږه کې ...وله. خاله تانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته ټوله کیسه
وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل
خوري، ځکه څوک د جانۍ په شان بې هوښه شوی نه وو. زهره نه
غوښتل چې د لونو په اندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې
ډېره وکړه، هغې یو څه میوه د خاله مخې ته کېښوده، جانۍ نه یې
و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. اوس یو څه آرامه شوی
وه، خود یې پوښتنې سره ورته سترګې پرانېته او هګۍ ور په زړه
شول. هم هغه پرانېته یې غوښته نو ټولو وخاندل. شفا لاړه تازه
ډوډۍ او هګۍ یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوېندو یو ځای
ډوډۍ وخوړه.

نهم باب

۱۹۴۳

جانۍ تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکټر ورله د طاقت
دروګان لیکلی وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه
ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، هلته غاړه به یې رنګارنګ
عویذونه ځوړند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو.
زهره ته یوازې د جانۍ غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژیړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نارامه شوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پیریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
په خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ځای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
به چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

یې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه باری وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې باری تګ راتګ کوو.
انی، ښاپیرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
محبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجیبه کارېدل.

نوې کور کې د جانۍ صحت شو، خو شفا ورځ تر ورځه ویلې کیده. زهره به ورله په سر . بادامو تیل لګوو، د شپې به یې رته د ایشیدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه یې په سپړمو کاږي، محبوبې ورته ویلی وو چې نزله یې بنده شویده ځکه یې سر خوږیږي. ې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د بادامو شربت یې ورله ورکړو. بیا محبوبې یوه بله ټوټکه ورته ورکړه. زهره د خیشتو شویو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی وویستل، هغه یې په توره خاورینه کټوه کې واچول، بیا یې د شفا په سر منجیله کیښوده او د منجیلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته یې ویل چې دا کټوه ورته ونیسي، بیا یې په کړچی کې ژېړ غوړي په اور سره کړل او په کټوه کې یې واړول. شربت ا وخوټکیدل او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوریدو، کله چې د خوټکیدو غږ بند شو نو کټوه د شفا له سره راښکته کړې شوه. په تورې کټوی کې هغه بدلې ګډوله یې ورته په یوه کاسه کې راویستل چې وې څښي. جانۍ هم په منډه ځان له یوه پیاله راوړه او خپله برخه یې غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د هغې وجود ته هم وغځیدو. ونځی ترې پاتې شو او دا په زیات وخت په کټ پرته وه. د ناپېرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسیدلې وې او د امتحان تیاري یې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا لیدو لپاره یې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامې ښيي
چې پډې کې د لوی تبې جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او
لکه یې وویل چې نورې ټوټکی به نه کوې، یوازې پرهیز او
یزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپیرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو اووې
، تېرې شوې نو شفا په ښه کیدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه ډ څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیداکیږي. د ، له امله ډېر شیان ورک شوي وو
او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
شفا د پوښتنې لپاره ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په ګنډلو کې لاس کوو ډ جانۍ به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلمنو پالنه کوله. ښاپیرۍ
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولی او مور ته به یې ورکولې،
ې ازمویني شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د ښاپیرۍ له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولۍ
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پیسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه ې بیا پور وغوښتو. یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپی د محبوبې لپاره هیڅ وه، خو د زهره له زړه وینې څڅېدې او
، بله ورځ یې ښاپېرۍ ته ووئیل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
ښاپېرۍ نه غوښتل چې خور یې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلینک کې کار پیل کړې و او ده ورته بله میاشت
د تنخواه ورکولو فیصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به یې خرڅ لږ وي. ښاپېرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازموینې) نږدې وو، که پدې آزموینه کې پاتې
راغلی وی نو بیا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حیرانه وه. ښاپېرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سیتا ته وویلو او هغې ورته حل راوویستو. د رام
چند کلنیک درې نورې نرسانې د کرایې په یو کور کې اوسیدې.
په دوی کې یوه نرسه واده شوی او خپله کډه یې اوړې وه.
ی او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسیدل تر څو چې شفا
ه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوریدو سکوت ا کار وکړو چې خلک به څه وایي.

ښاپېرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلایل وړاندې کړل. ډاکټر
سیتا د شفا د معاینې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته یې بلنه
ه چې مازدیګر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وګوري چې
اپېرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپېرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې یې دوه نورې ښځې
ولیدې نو رضا شوه. په دوی کې یوه د زهره د عمر کونډه وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی يې د انګريز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګيدو، دويمه د پوخ عمر شين خالی وه چې هېچا ته يې د ژوند حال نه وو څرګند او نه به يې چا سره خبرې شريکولې. هر وخت به يې وړی او بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به يې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوښې لرګي يې ښاپيرۍ او اعظم ته ور نودل، د ګنډولو ماشين يې کلی ته راوړو او يو وارې يې بيا پخپل پخوانی کور کې ژوند پيل کړو.

ښاپيرۍ په انتظارګاه کې د وروستۍ ښځې نوم په رجسټر کې ول کلو او هغه يې ډاکټرې سيتا ته واستوله ږ په دېوال لګيدلی ګړۍ کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله نـ سه راغله او ښاپيرۍ د ډوډۍ او دمی ته د کلنيک اته جوړې په يو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د و ې يو يا دوه وارې د نرسانو او دائيانو بنډار جوړيدو، کله نا کله به ډاکټره سيتا هم ورته راغله. رام چند به د کلينک ټولو کار کوونکوسره هره دويمه مياشت يوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به يې ورته اورول.

ره خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به يې د ډوډۍ ګرمول او د لوښو د وينځلو کار کوو. نن زليخا دايي د هغې مېندوارې ښځې کيسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپيرۍ د داسې کيسو سره اوس عادت شوې وه. ره له دې چې نورو ښځو ته علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګيدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه جینۍ وه. اکترې سیتا ورته مشوره ورکړې وه چې هېڅا ته مه وایه. لینک د ښار د ښځو لپاره ځینۍ ځای وو چې هر علاج به یې ژر او په ارزانه بیه کېدو. سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړیا وو خو د خلکو ګڼه زیاته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تېرېدو. اپېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سیتا راغله او ټولو ته یې خبر ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس یو نوی کمپوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستیال په توګه به کار کوي. ولو پدې خبره اطمینان څرګند کړو ځکه بهر د سړو مریضانو شمېره ورځ تر ورځه زیاتیده. د ډاکټر مرستیال خو بل ر کیدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه یا خو ، روغتون کې په کار ولګیدو او یا به قبایلی سیمو کې د پوځ سره بوخت‌شو. هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دې سیمې ته راتلل.

نرس کامنې . سیتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای ی؟" ډاکټر سیتا وویل " د کوم کلي اوسیدونکی دی، خو تعلیم یې دی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې شویده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلینک د سړو برخو لویه او هلته د کیناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. د دې او د ښځو د برخې ترمنځ لویه برنده وه و په هغې کې به داروګان جوړیدل. . ټوخي مکسچر، سپین پوډر چې د اخبار په پوړیو کې به یې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې دارو خانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو ورباندې لیبلې لګولې او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کیدې. ځای کې به هر وختې درې ځلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې دارو خانې معاینه کوله، اکله به ځوک انګریزه ښځه هم ورسره وه او د ښځو د زېږنتون صفایي به یې کتله. ناپیرۍ به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او ماښام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېښته به ې په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دای ، ته به یې د انګریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپیرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو دشفا حال ورته نه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګونه وه، شفا کمزورۍ او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په ترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بندار تود کړې وو، یوازې انۍ وه چې کله به یې خور ته پښې ومږلې او کله به یې ورته وزۍ خوزوو. ښاپیرۍ د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې ځو وارې وځنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. تولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر وې. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او بلې یې علاج کوو. د ښد ... ی ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، یوازې یې پینه چپنه او خولۍ یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹ ف ولاړه وه چې ټېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور یوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان شمېرل، د اوربشو اوګره شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ کې را ودانګل چې، " غه بله ورځ خو شمې ترور ورته سره الوګان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلي هم وو، شمې ترور وئیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." ښاپیرۍ چې دا خبره واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله راتلل وې وئیل. ... ې ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او کور په یوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووایي، ښاپیرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازدیګر دواړه ورور او خور چې شنډ توت ... روانیدل نو ښاپیرۍ مور ته غاړه غړې شوه، د هغې زنه یې ونیوله او وې ویل، " مورې د شفا ډېر خیال ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لویه تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړیږي. .زه به ډاکټرې سیتا ته و وایم که په روغتون کې یې داخله کړي." ښاپیرې ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشي ځکه نابېره هغې ځان
یوازې احساسوو.

مد خان چې عابدې ته ځپېړه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په
که خپل وجود ټینګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته،
مر یې د کټ په بازو ولګیدو او د تندې نه یې وینې راماتې شوې.
ی هم هغه وخت خور ته د زهره پیغام ور وړې و. هغه هیښ
پیښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
ریم په زانګو کې ویده وو چې هغه هم د پلار او د ورونو او خور
چیغو او ژړا راپاځیدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان
ای ولاړ وو او عابدې ته یې ښکنځلې کولې. هغې چې له
ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وینو په
یدو، پښې یې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانی ترهی نیولی وه
او عابد رته څه وویل خو دې نه اوریدل. بهر نه یو څو ښځو
سر راښکاره کړو او د ا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګیا شوې.
کوثر جانی په غیږ کې ان پټ کړې و او لږه شېبه وروستو اوده
شوه. شاه جهان په کټ ختلې او بړستنه کې یې ځان پټ کړې وو
او وړوکی ملشوم ن مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره یور خوشاله معلومیده ځکه لومړی ځل وو چې
عابدې هم د سړی نه وهل خوړلی وو. اوس هغه د دلاورخان
نیازبینه انږور نه وه...د کور د نورو انږیندو په شان یوه عامه
ښځه وه. و څلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس به نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوړی کې مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟ وښه نه ده خړینه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو نن صمد خان ورته د پلار ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. ـغې هر څه زغمل خو د مور او مړ پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه ـ خواښې خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو انـ ـو ته یې څو وارې کړې وه، " ـړی ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي." ټولو ښځو دا خبره منلې وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د ـې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د کـ ـ ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېرلی د ماشومانو په غم کې وه، هغوی له چـ ـ لاس کې د ګوړې چکی ورکړې وه. جانی د خور سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د ـوتې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هیره وه. جانی ته یې وویل چې هغه به صبا ته مور ـه ورځي. ـ پخوا ددې چې جانی مور ـال ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر ـړې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاونډیانې کښېنولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پېسې مور ته ورلېږلی وې ـې څلور نیم گزه لیدي ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پېسې د جامو لپاره ورکړې وي. ـپسې خو هغه د امانت په توگه عابدې ته ورکړې وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې ورتـ صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې. ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به پخپ ـ له ښاره د هر هاغسی ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان به یې ورله لوپټی بیلی کړې او دوی به بیا پخپله خوښه ـنگولی، ځینو به ورله اهار(نشلښه) ورکړو چې لوپټی شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنګ اغیزه په هر شی لیدل کیده. ـ ښار ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال خرڅوو ـې دېر گران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان گلداره ـټ هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې کز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وریښمین او د کتان ټوکر کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوښتل او رخچین به یې د ګیانګ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو ټولو ښځو په وړاندې د خپلو غوږونو سرو زرو الۍ وویستلې، د عابدې د خوابنې په لاس یې ښودې او ورته یې وویل، " نن خو یې زما لور د پنځو روپو لپاره وهلې ده .. دا والۍ زوې ته ورکړه چې په ار کې یې خرڅې کړي او خپلې پیسې واخلي. زه به لور ته په هغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندي... که بیا یې زما په لور لاس اوچت کړو و پښې به ورله ماتې کړم." د زهره په وروستۍ خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې. هغې جانۍ له لاسه ونیوله او په ټوله لاره په ویناو و ښېرو کور نه ورسیده.

لمم بلب

۱۹۴۴

شفا یوه چیغه کړه او په کټ کې په لټو ټکولو شوه. جانۍ د لاسه و بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه وخت د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلې وه او په کور کې یې انۍ او شمۍ د شفا سره پرېښې وې. ی د بکیانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځېدلې وه او انې د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اوریدلې وه، ژر راپاځېده. هغې ته یې په خوله کې اوبه ورکړې. با یې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعویذونو او زیارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لویه تبه هغې ته د پیریانو کار معلومېدو. په کلي کې هر چاته یې دا کیسه کړې وه چې په شفا پیریان ناست دي. ځکه غې یوه ورځ ویښته خلاص پریښې او د ځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اینځر دوه ونې وې، یوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره ی بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې یا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلې وه.

ښمې د کلي باتجربه دایی وه او هیچا د هغې خبره نه شوه ردولی. ن چې هغې د څو ورځو راهیسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته یې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې هوشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ښځو به توبې یستلی، بیا به یو څو ښځو پکې خپل غړونه ورو ورکړل، پس پس به یې وکړل، " ړی ښار ، یې څوک خوښ شوی وي... مور به یې ورکوي ځکه یې کلي ته راوستله." بیا به ټولو ، لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به یې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره یې په نیمه لاره کې ولیده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې یې ولیده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه، تېر ځل ښاپېرۍ په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده خو پرهيز به بيا هم جاري ساتي. د هغې راهيسې شفا کله کله له کټه راپاڅيده او څه نا څه په کور کې به وګرځيده، خو بيا به داسې چپه وربانديې راغله چې ژبه به يې بنده شوه. يو وارې زهره د ښاپېرۍ په غوښتنه شفا ښار ته بيولې وه، ډاکټر رام چند په روغتون کې وليده. د لويې تبې علاج يې شوی وو. خو د بې هوشۍ سبب يې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوري ورته پيدا شوې وي خو ډاکټر زهره ته تاکيد وکړ چې نور دې په کلي کې نه ايساريږي. شفا ښه هوښياره جينۍ وه او د سبق سره يې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغۍ لرې کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ې واړوي نو بيا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره يې خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې يو کور هم تش نه وو، خو د محبوبې په هلوځلو ورته دوه کوټې اخوا بل کور پيدا شو، د زهر
زړه يو څه آرامه شو.

د رام چند په کلينک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لويې ځلور کې کانګريسيان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره کيده چې يو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه ووشو خو څو کسان په تيل ماتيل کې تر و لاندې راغلی وو.
پد کې ځينې لوی روغتون او ځينې رام چند کلينک ته راوستل شول. له بده مرغه ډاکټره سيتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضانې ې چې خبرې شوې
نوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېرى پکې کورونو ته لاړې. رلم
د چې خبر شو نو ښاپېرى ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپارى خو هغې ځې نه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سړى یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شي.

ى پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوى و. دا یې ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکي، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښیني.

یوه دایي د میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله. ښاپېرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړى چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسي د ټیپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
ړنو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ښاپېرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ستی مریض کاغذونه یو فایل کې ایښودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته کړ او پردې ته یې وکتل، یو څو شېبو له حیرانه پاتې شو، په
پین اوږد کمیس، جرابو او بوټانو کې لکه د یوې ماشومې دا
ښینی نرسه نه ښکاریده. د هغې په سر سپینه وړې ټوپۍ د هغې
ړه ویښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپیرۍ اسماني سترګې چې د
ـ سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرمیده. د اکرام نه د
بیلیدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه یې چا نه په ډکه سترګه کتلی وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لـ ئه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ـې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانې ته
ړه، یوې ښځې ته یې لاره ورسمه ـړه او پخپله د ډاکټرې سیتا
ـه کرسۍ غلی کیناسته. مازدیګر وروسته به مریضان کم شول،
ـار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راولیږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سیتا خاص مریضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مریضانو له لیدلو وروسته اوس کلینک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په یو چای خانه کې ناست و. مخې ته یې
ورځ پاڼه ایښې او د شنو چایو پیاله یې خولې ته نیولی وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړیوال جـ ـک
ـې د انګریزانو ملازمت یې کاو. ده د یو ـوځي ډاکټر سره موټـ
چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق یې وویلو او ـ څلورم امتحان پاس
کـ ـ. انګریزې ژبه یې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله وربره شاترينه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګرېز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی و. چې د کمپوډري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګيو سره به په ټول هندوستان کې ګرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه کې راپرېوتو او پښه يې ماته شوه نو پوځي روغتون نه لرې کړی شو. ېرې پېسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د ښار په زړه برخه کې کور واخيستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترينې ته يې ډېر وېل چې ښار ته راکډه شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته اوس دا په کلي کې د يوشتمن سړي د ښځې په توګه اوسيده. دريو او دريو زامنو زېړول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترينه لږ وخت لپاره ار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

نسحر نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسيدونکی زمان ډېر ټوکي و خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صيب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلينک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وخوځاوو او پیسې يې ورته
میز کېښودې، بیا هغه د کلینک په لورې روان شو. هلته يې
غوږ يې د یو غږ د اوریدو په تمه په کلینک کې هر څه ورته
لسما ې ښکاریدل.

پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپیرۍ به راشي
خو هغه بیا رانغله. اکټر رام چند یو څو کسان ورته و ولیږل، ده
معاینه کړل او نسخه يې ورته ولیکله. پنځو بجو به خدای خبر
ې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت
کوټې په دروازه لګیدلي وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د
ینک یو څوکیدار ورته وویل چې د ښاپیرۍ خور په کلي کې
سخته ناروغه وه او هغه د خپل وړور سره د کلي په یوه ټانګه کې
د وختہ تللی وه.

ېرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهیده. هغې ته دومره
احساس شوی وو چې شفا هم ـکه د نورو خویندو له موره ګیله منه
وه، هغې لیک و لوست وغوښتل، شعر سره يې مینه وه...خو مور
به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جینکۍ شعر نه
وايي، د خوشال دیوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به
د لوستو جینکو نه پټساتل کیدو. نفا د رحمان بابا ځېنې شعرونه
یاد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو
په هغې کې به زیات ټکي د فارسي و او د دې د پوهې لپاره شفا
ڼوک نه لرل چې ورته مانا وښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهیدو. د هغه د ښوونځي
زیات کتابونه په اردو ژبه نور په انګریزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کیدو خو د هغې د ماغو د رنځ
علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ویلي وو چې د شفا د
بې شۍ چېپې کیدای شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته
(میرګي) ویل. اپیرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو
جینکو ې د میرګي دورې راتلې، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې
چې دا میره غواړي. اپیرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د
میرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې ودریدو، "هغه لوستی
سړی دی مور ته به وایمه .. شفا به ښار ته راولو." ېر ځلي هم
هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله یې
ورته ویلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د
ملاتړ لپاره اوس یوه لور لکه د نارینه ورسره ولاړه وه. اپیرۍ
پخپل تصور کې شفا ولیده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار
کیدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري.
ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو اپیرۍ تر هغې هم د
شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جینکو سره یې ټمبل
وهلو او د نکریزو شمع یې بلولې. خو یو وخت پدې سندرو کې د
ژړا غږ هم شامل‌شو. هغې د مور ژړا واوریده او بیا ورسره د
کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. اپیرۍ نه پوهیده چې دا د هغې
تصور و او که حقیقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم
ترې پ کړی وو او خپل کور کوخې ته یې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و و تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاو. د هغې د قبر کیندلو لپار ، د کلي یو څو تنه په حجره کې راټول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه ه ښار کې ډېرې پېسې د ښاریا و د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو ورجانۍ ورته واښ وکړو چې که دې ډوډۍ ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ت به وښایي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو ځو میاشتو راهیسې هغې انتظار کا ، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و.ه ورجانۍ لکه د مېلمنوهغه واده ته ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپیرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلې.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د خلوینتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

یوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړیني دوه میاشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپیرۍ یو وارې بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړې و او ، زهره په سر کې ناخاپه د سپینو
ویښتو شمېر زیات شوی و. ځان ، د ګنډلو په ماشین اخته کړې
، خو هیڅ کار ته یې ډېره نه لګیده. کور تول کارونه به ورته
جانی کول. غه ډېره نرۍ او په ونه جګه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو میاشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوترو یوه ځېرګې پاتې وو، اعظم ځان له یو څو
رې له بازاره راوړې او مازدیګر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تېراو.

پیرۍ به اوس د ډاکترۍ سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره وریسې ځواب کیدو. ه ښار کې جلسي
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
ځینو کلو بانډوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. به ځینو
کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونۍ کې یو یا دوه
ې مسلکي ډاکټران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (حکو کو) ستنې لګوي.
د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیرۍ په شان هر چا د نورو
پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په
ـرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه،
لې ښاپیرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
ګټه نه لري. ر به یې توله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. رکاري ګاډۍ کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ورروستۍ کلي کې به ګاډې د ډلې
سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
ل چې د ورروستۍ کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیرۍ
ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیرۍ په
اندوینۍ سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
کاري ګاډۍ ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله ادۍ چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوڅې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به بې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وخت او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پاڼې یې راوړې وې. ځانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي ې معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ بې د تخت تر څادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. عظم له ښوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړی شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ اینښې وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسیږي او مسلمانان به په پاکستان کې. ندوانو پاچا به ګاندي وي او د مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جانۍ سره وخوځوو او پرېشانه شوه. ورور نه وېریده چې د دې ه پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وې ویل، " مولا خو یهوده ده...د هغوې پاچا به څوک وي؟...او د ګیتا پ به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب (موسلي) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوې پاچا به څوک وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلې او د پوښتنو د ځواب پرځای بره په کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانۍ ته دا ې خبرې حیرانونکې وې، هغې خو د یو پاچا څېره لیدلي وه چې په سریې اج ایښې وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه، نګرېز پاچا. هم د ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ عظم د خپل ښوونځي نه د شیریني (مټایی) یوه ړه ټوکرۍ راوړې وه. مور یې وویل چې پکې پوره یو پاو بالو شاهي ایښې وه. اعظم . هغه یو رنګین تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم م ښودلی وو، جارج ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ کارېدل.

انسام ناوخته ښاپیرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله معلومیده، ډوډۍ یې هم سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ ډېره موده وروسته د هغې پر شونډو ګلابي رنګ لیدلی و. د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ـې ورک کړې وو خو له څو
رځو راهیسې یو یو شی بیا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکاریدو چې د د ـې د کوټې په یو دېوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډېر ښه لګیدل، د شفا د مړینې وروسته ددوی په کور کې
یوې ـ ـې خاموشۍ خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
برې کولې، خو اوس به ښاپېرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وتـ تولو...شوخي به یې وکړه
او ـاپېرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې یوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپېرۍ نابېره ـ کوڅې دروازه وټکوله. جانۍ له
ـړکۍ ـیدل چې ښاپېرۍ سره یو سړی هم و. دوې بره کور ته
ـاوختل او ښاپېرۍ بورقه لیرې کړه، بیا یې هغه سړی ته وویل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

ـانۍ ته مور ویلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چایو لپاره
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې ـداسې وکړل، ښاپېرۍ د خپلو
ـاروګانو بکس په کور کې هیرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ـاپېرۍ د خولې نه ـې ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
ـنځي کې اخته وه، خو له دروازې یې لیدله چې خور یې هغه
سړی له لاسه ـونیوله او لویې کوټې ته یې بوتلو چې د پاچا انځور
ـرته وښایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو جانۍ چای جوړولی، مېلمه د هغې خور سره همدلته په لويه کوټه کې ناست و. جا ی وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردی سړی نه و راغلی. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوی کور ته راتلو نو په برنډه کې به يې په تخت ډوډۍ وخوړه او بيا به په ار کې ورک و. ښاپېرۍ به له هغه مخ پټوو. خو نن ښاپېرۍ د دوی د کور قانون مات کړې و. .روازې زنځير چې وکړنګيدو د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې ليدل چې نثار تخت ناست وو او ښاپېرۍ د جانۍ سره د چايو شيان برابرول.

ر زهره ته راپاڅيدو، ښه تود سلام يې ورته واچوو او هم هغه خبره يې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپېرۍ د چايو پتنوس په خت کېښود او مور ته يې وويل، " ما ويل چارسدې ته لاره ډېره ده، چای به وڅښو نو بيا به روانيږو" زهره ترې نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وويل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، مور به اوس په ل ګاډي کې ځو." زهره نور هيڅ ونه ويل ..ښاپېرۍ او نثار چای وڅښلې او د خدای په امان په ويلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ی څه مهال راغلي وو؟" جانۍ په انګڼ کې د لمر او د سيورې ليکې ته ودريده، بيا يې په يو ځای ښه کېښوده، " نمر په ې ځای کې و."

زهره د سيورې پلن والی ته کتل او تندی يې ګونځې شو. جا ی وهه شوه چې ښاپېرۍ راګيره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیده ا زهره چې نورې پوښتنې پيل کړې نو جانۍ وارخطا شوه. اپیری په هغې ډېره ګرانه وه او ذ ، يې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. د ځان د خلاصولو لپاره يې مور ته وويل، " زه نه يم خبره. ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې ناپیری کور ته را ورسيده. هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي خو د ښاپیرۍ په اوږدو نريو ګوتو د قلم نښې او د هغې په وروو بوټانو سپينې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چيغو ویل. نۍ ورته د وړاندې نه اوبه تودې کړې وې. ناپیری چې ځان وو ځلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بيا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکه شوې وه.

ر د زهره خوب تښتيدلی وو. د شفا مړینه يې هیره وه او ښاپیرۍ کړو وړو ته زياته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې دی، لوی لوی اولادونه لري، يوه لور يې هم واده کړې وه. خو هغه میخ ډول داسې نه ښکاريدو چې د ډېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکتر ام چند د جامو نه ښايسته وې. کوټ او پتلون به يې د صدر د يو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به يې د ځرمنې او د زمانې د فيشن سره سم برابر وو. سيګريټ به يې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نيولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جيب کې به يې طلاي ګړۍ ايښی وه چې زنځير به يې بهر ځوړند وو. س خو يې موټر هم اخيستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله لور معلومه وه، د هغې سترګې به تل اسمان ته وې، د کلي نه
ـیاته په ښار کې خوشاله وه.

خر څو ورځې چې ډېره نارامه شوه ، یوه ورځ ډاکترې سیتا ته
ولاړه. هغه د مریضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې یې
زهره خپلې کوټې ته دننه کړه او تر ډېره وخته یې ورسره خبرې
وکړې. زهره چې له هغې کوټې راوتله نو داسې ایسیده لکه چې
یو جوارګر خپل هر څه ی وي، سترګې یې په ژړا سرې او
ک یې ژېړ تښتیدلی وو.

زهره په برنډه کې دوي ـاتول وو، محبوبه هم راغلې وه. ښاپېرۍ
دننه په کوټه ، او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
برنډې خبرې اوریدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، یوازې
ـمد خان ناست وو، عابدې څلور اولادونه په کلي کې پریښې وو،
یو یې په خېټه ې ځان سره راوړی و. ډاکتره سیتا او رام چند هم
غلل او د ښاپېرۍ د واده خبرې پیل شوې. او بیا فیصله پدې
وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملګرو او خپلوانو سره
ـاځي او د نکاح نه ور ـسته به ښاپېرۍ خپل کور ته بیایي. فیصله
هم وشوه چې د زهره له خوا به یو څو مشران پدې نکاح کې
ښیني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شیریني وېشل کیږي.

ـه ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
وګوري او د ښاپېرۍ د ځای ځایګي اندازه ولګوي، خو هلته د نثار
ښځه شاترینه ناسته وه او محبوبې ته یې صفا وویل چې د نثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او نثار پسې یې ږاب وکړو. ښام بیا د برنډې پر تخت د محبوبې، زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ ، بل کور اخلي، سودا شویده او په دوو ورځو کې به کیلي (کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره یو څه تسله شوه خو د ښاپېرۍ بخت ته حیرانه وه. په لومړۍ واده یې کور و، خاوند یې نه و، اوس په دویم واده کې خاوند لري او کور یې نشته. د وتن لمونځ کې یې ښه په چیغو چیغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ دواړه ورسره په مصلا کیناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ کې ملاست وو او د کړکۍ د شیشو نه بهر اسمان ته یې کتل. هغه ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . که د پلار ټوپک یې په کلي کې نه وی، نو س به یې ټول وژلی وی او پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتیدلی وی، خو داسې ونه شول. ښاپېرۍ په دویم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندینی برخه کې لا پخوا د نثار ورور او ورینداري د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه. ه ته یې وویل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د نثار ټولو خپلوانو په لو ۍ ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن و او د هغه د دولت وارثان یوازې هغه اولادونه او ښځې نه دي.

ههره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې ه چې د ښاپېرۍ کور بیا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې
ب هسې هم تښتېدلې و، اوس يې د نسوارو عادت اخيستی و. د
غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به يې چې نسورا په خوله کې
ونيول نو دمه به شوه. ځانی سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه
اولادونه وو، ساه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښيټول
شوی او کوثر به ورسره په ټانګه کې تله راتله، ورځ به يې نيا
کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپيرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله
ناوې مر ماښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به يې تول‍ه
ورسره واړوله او پداسې يوه ورځ چې عابده او صمد هم د
ماشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګونه شوه.
د ملشومانو خندا او منډو ترړو د زهره د کور سکوت مات کړو او
هغې ته به خپلې اندېښنې ې ځايه ښکاره شول.

دولسم بلب

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاکې جامې را واخيستې، او له پړنو
ښکته کوځې ته ورکوز شو. انی هم دغسې د تخت سره نږدې
ولاړه وه، هغې يو لاس پخپل اننګي ايښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیر وه، چې په او ۔ د صابونو پر ځګ چوديدلی وې. په غوړونو کې يې اوس هم د اعظم يوه جمله بيا بيا آوريده!

" که بيا مې په کوټه وليدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په ځپېړه وهلې وه. خو جانۍ نه د مخ، د لاس او د زړه درد هير و. ې په تخت ايښې د چايو پيالی د تنور ډوډۍ او د پيروی کاسې ته کتل. ورور يې بې له چايو له کوره وتلی و. هغه حيرانه ه چې مور ته به څه وايي، زهره پدې محال د محبوبې په کور کې يوې برستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فرياد يې کاو. دې په لسم کې کامياب شوې و. خو نمبرې يې ۔مره ښې نه وې چې د ډاکټری په کالج کې يې داخله اخيستې وی. ۔پېری هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنيک کې کار پيداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ۔اغوښتي وو.

اعظم به نيمه ورځ ويده و، ماسپښين به يې کوترې الوزولې او ۔ابښام به د يارانو سره کله سينما او کله کيسه خانې او صدر کې ۔ځيدو. کوټه يې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ويښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانۍ له سهاره د کور ټول څادرونه او ميز پوښونه وينځلی وو. ۔ کوڅې مشکی هم نه ښکاريدو چې دوی ته يې يو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ۔انۍ ورور ته جامې ۔توليه پر تخت کيښودل او پخپله د کنګال شو ۔څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره کوټې ته وختله. اعظم ښه ډېر وخت هم هلته پر تخت ناست و، مور ورله په لسم کې له کامیابیدو وروسته د لاس ګړی اخیستې وه. ه به هر شپېه خپلې ګړۍ ته کتل او اخر یې صبر تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د غرمې هم په کوټه ګرځیدی، او جانې چې ډېر وخت واړولو نو دی ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او ساني رنګه ځادرونو ډک وو.

جانۍ تش بالټی د پړونو سره ایښې او د بازار په لورې د دیوال د سوریو نه یې ها خوا په لو ، سړک د لاریو موټرو ننداره کوله. غه له دې خبره نه وه چې د هغې ښې لاس ته، درې کوره لرې د وبه دار سلیم ځوی شهباز، وتره په لاس د خپل کور د بنۍسره ولاړ او دې ته یې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور یې یو ویړ شوی ځادر شا ته ولاړ، ه شهباز او کله دې ته سترګې برندې کړې وې. جانۍ خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې سپیړ او زرغون رنګه جنډې رپیدې خواوشا ترې خلک راټول وو.

موټر چې د ۍ له سترګو پناه شو نو دا ښکته راکوزه شوه، تش بالټی یې ایله پر ځمکه ایښې وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه ښتنې پیل کړې. نۍ یو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر یې لوښې راټولول چې د غرمې کټوۍ برابره کړې. خو اعظم پاڅیدو له کمڅی یې ونیوله په مخ یې ورله څو څپیړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي. هغه هک پک پر خپل ځاې ولاړه وه او خبره نشوه چې
ږرور يې څه وخت توليه اخيستې او سقاوى ه تللى او مور يې څه
وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانى پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې
اوليدې نو په سر يې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له
ولي اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه
شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونو يې د چا لاس اوچتول
نه شو زغملى. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته
عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به يې ډډه کوله. د زهره
ې ژبې ته يوازې ښاپيرى او اعظ تينګيدى شول. جانى د خداى
مظلومه وه، ټولو به ويل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور
کوثر به ترينه زياتې خبرې کولى شوى. زهره د اعظم په انتظار
وه او کله چې دى له سقاوى بيرته راغلو و د مور وينا ته يې هيڅ
پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته
وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لونو ميندې چې ټوله ورځ له
کوره بهر وي، ورنه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په
واړو لاسونو خپل مخ په څپيړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره
او ب له کوځې هم پناه شوى وو.

په ښار کې لويه شوى وه اوپه خوى عادت کې له خپلو
خويندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده،
ز هره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به یې جینکی کتلې، جوړې جامې به یې اخیستلې چې
هغه په کار ولګي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانی ږدو وریښمینو ویښتو ورته ندېښنه پیدا
کړې وه او د ې حل د جانی په واده تمامیدو. د دوی پخوانی
حلت کې د شفا او د ښاپیری د ډېرو ملګرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنی یوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه، چا ویل دوی فلسطین
ته تللی دی. شیاما پلار په کراچی کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړی وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړیدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوریدلی وو چې د هندوستان ویش به کیږي.

عابده به اوس یوازې د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوړیدې. یو دوو ماشومانو به د میندو نه وهل
وړل، یو دوه به پکې په ژړا وو او یو دوو ښځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. میوه او شیرینی به په کوټو کې د بندو دروازه
شا ته خوړل کیده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوی او نغری بیل کړي. ې فیصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ کې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدې لور کوثر نږدې کلی کې د
جینکو ښوونځي کې سبق ووایي، خو د دلاور خان د کور ټولو
ړو او ښځو په یوه خله د دې مخالفت وکړو. "د خانانو لونه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وایي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړي و، خو اوس دومره وخت او توان یې نه لرلو چې خپلې لور ته سبق ښودلی وی.

ږه اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ریبل چې د ـانی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې یو څو کورنی ښودلی وی خو نن هغې د ښاپیرۍ لاره څارله. ښاپیرۍ لور شوی وه او دوه میاشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې یو وارې بیا په رام چند کلنیک کې کار پیل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپیرۍ د دویم واده په خبرو نه وې سترې شوي چې د هغې د ماشوم خبر یې واوریدو. هرې یوې به ګوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زېږیدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمی دایې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو میاشتو نه وړاندې هم زیږیدلی شي. اوس تازه وضوع د ښاپیرۍ دا چلن وو چې د دوو میاشتو لور به یې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ـی (شودې) به یې نه ورکولې او د شیشې په بوتل یې ماشومه غلی کیده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پیو د شیشې بوتل لیدلی و، ټولو ته یې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ـوتل د کشتۍ په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لګیدلی وو.

ـاپیرۍ نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د ښار او د ـاشومې سره ماښام مور کره راتله. ـهر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریدو جانۍ دروازه خلاصه کړه او پخپله
پڅلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه
ې غوښتل چې نثار یا ښاپېرۍ یې وګوري. ښاپېرۍ راتلو سره
اعلان وکړو، " ړې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې
پر تخت ملاسته او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د
ورځې حال واوریدو نو دواړه غلي کیناستل. د فلم پروګرام یې په
ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته
پېرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې
شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې
اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانۍ ویده وه او د
ملا د بانګ غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې بې خرڅونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
سره سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
و ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپېرۍ نثار ته په ژړا وه چې
د ورور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو
ملګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ر ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د
ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوې و. دوي سهار وختي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپیرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلې.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړو او ژوند واړې بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو واب یې نه وئیلو. عابده د یو ځو ورځو لپاره کلي ته راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ښانی به د محبوبې په کور د مور نیمګړی کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمۍ ستارو ګارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریژې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغیدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د پېښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیی په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې ښښنه غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپیرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکی پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به يې خوړلی وي که نه؟ جامې خو يې هم نه دې وړی...پيسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پينشن د پيسو اخيستو لپاره کچری ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دې د لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پيسې واخيستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شريکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړينې نه وروسته سف څو وارې د دې کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړې وو، د ډېرو جنجالونو نه يې دا راويستې وه.

د ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو ا زګار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. يا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د ښځې په مړينې يې ومره ژړا ونه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوښکې تويولې. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت **لپاره** به کلکتې او بمبيی ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانی ته يې ول حال وويلو. اپيری هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم پاره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيری د ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيی تجار ته يې ورسول.

دیارلسم باب

۱۹٤۷

اوس په بمبی کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. به جنګي مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره برېښوله، کله به يې **دس** ، او څپېړې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله ډايلاګ هم **وو**ئيل. ورځې ورته يوه روپۍ ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. :ه د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپور غوندې بخت نه لرلو. ده‌سره ورغلي درې ګري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس وده ډوډی، د ښاپیری سره خبرو، د کلي مازدیګری به ورته ترګو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پېسې نه وې ګټلې چې خپل کلي ته هسکه غړی ورغلی وی. خپل فلمونه به یې څو څو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وګوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې :ه ښکاریدو. تر اوسه هم د ده د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو س پکې راګیر و نه پوهیدو چې څه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو ک یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو د ملګري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسټرونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملګرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالی فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې مېشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. ظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ وپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبی په فلمي ستوډیو ګانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په ظار ډېرې ځوانې جینکی هم راتللی و یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته
، او په اسمان کې ځلیدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د
ږرو ملګرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه
توده شوې وه. ځیانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د توري
نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه.
ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، صل جنګ ده
ورته کوو، او کیمرې د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی
خبر و چې په فلم کې به ، داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و لوبول شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته
وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو ښیښه بوتل را
واخیستو او ډ ریکټر یې پرې ووهلو. د فلم ټینګ ند شو، ټول
په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې.
اعظم په منډه د سټوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې ټول بان ژر ژر راټول کړل، کوټې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې واخیستو ه لوی سړک یې تش سایکل رکشه کې ځان ور واچوو. ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډې لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې ټې ټ واخیستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځینې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې یې پټې نیولې وې ټول فکر یې دې ته وو چې په لاره کې یې پولیس ونه نیسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډایریکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به ځنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه یې و څه ارامه شو. په لاهور کې یې یوه ورځ دمه وکړه او چې یې جامې بدلولې نو د کوټ په جیب کې هاغه لیک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت یې ډاکې نه اخیستې و. د لیک په لوستلو یې زړه بیا نارامه شو. ښاپېرۍ ورته د جانۍ د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاریخونه خطا شوی وو. د سرای واله ن‌ه یې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وویل صبا د زیارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې یې هوډ کړې وو چې د جمعې په سه ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. ګاډې ټکټ یې واخیستو او پخپله په انتظار کیناستو. په ټیشن کې یو کس نورو نه لګیا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پیل شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ، اخبار خرځوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولي پاڼې يې ولوستلې. د .ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډيدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی ، غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل، " ښاپيرۍ ترور ته يې په لاس کې ورکړي." ،اه جهان به داسې ځينې کاغذونه ، ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپيرۍ به يې په ليدو ورته دارو درمل برابر کړل.

،اه جهان د ټانګې کوچوان ته د رام چند کلنيک ته د ورتلو وويل، ،ې هلته ورسيدل نو ځه ګوري چې د کلنيک مخې ته په يوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شيان باريدل. شاه جهان ترور پسې لته وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وويل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنيک به اوس د نثار شي. ،اه جهان بېرته ټانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخ ل ځای کيناستو نو ورته يې وويل، " زه د خيره...کانګريسان روان شول." داخبره هغه په کلينک کې د چا له خلې اوريدلې وه.

، ځو ورځې وروسته د رام چند کلنيک بورډ لرې شو او د هغې پر ځای په شنو او سپينو رنګ ونو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنيک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړی ښځې شد ـینې اوس د ښاپېری وجود منلی و. ـو څه
ـده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. اپېری او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
ـر کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ـار کې اخیستي وو، ـه یې د جانۍ لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګېدې.
ـاپېری به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
ـر ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله وریندراه یې
هم راوستله. زهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
، یې په باور بدل شو کله چې د یوسف وریندارې ترینه د جانۍ
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
ـی نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
وکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته وویل چې دا به د لونړو او زوی سره
صلاح کوي.

ښاپېری او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانۍ هم د ژوند ښه
ـخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ـاپېری خو لا تر اوسه
جانۍ ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصیحت پیل کړو ـې یوسف تر جانۍ ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهیلی شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاریدو، داسې یې ګڼله چې جانۍ واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پیل کړي. یوسف یې را وبللو او ورته یې وویل، " که په ـار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ـما لور په ښار کې لویه شوې ده او د کلی د کارونو نه ده." یوسف ورته غاړه ښوده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانۍ د لویې کوټې د دیوالونو نه د فلمي ستورو تصویرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه یې ایښودل. ـرګي په یو لوی صندوق ، یې د اعظم شیان راټول کړې وو. ـیرو څو میاشتو راهیسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمی کې هم هغه ښکته په برنډه کې به اوده کیده. اعظم چې کله راهیسې بمبی ته تللی و، جـ ـی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ـې که دې په کوټه سیل نه کولی نو اوس به یې ورور په کور کې وی. ـ مور ویښته به یې داسې په یو مخ نه وی سپین شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تیارې کیده. مور یې د دی نیم شیان لا وا د یوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ـبوبې په کور کې ایښودل کیدو او زهره ورته ویلی وو چې تر ـزدیګر دې د ورور ، شیان پکې کېږدي چې مزدوران یې یوسي. ی ته په دیوال لګیدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسیم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصویر کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښو ښکاریده، شهزادګۍ جامې يې پر غاړه وې او په اوږه يې
يوه کوزه نيولې وه. يو ستورى "بهارت بهوشن" نوميدو، يو
"سهراب مودې" و يوه ښځه "ګيتا بالى" نوميده چې د اعظم په
ظر جانۍ ته ورته وه. و جانۍ به ت ، ورسره جنګ کاوه چې هغه
دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا ب تان اوس جانۍ ته په سجده وو
د " لال پاچا سيګريټ" سره ښاپيرۍ هم له ديواله راوالوتله او د
ترګو په رپ کې د لړګي د صندوق په خيټه کې ورکه شوه.
جانۍ ته د هر يو تصوير سره د خپل ژ ند ښې شيبې په ورکيدو
ښکاره شوې. د صندوق سر يې بند کړو او د هغې د پاسه کيناسته.
د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه يې په خاموشۍ څڅې وهلې،
نابېره په شور شوى. جانۍ له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو
او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. يا تر ماښامه د دې
سترګې وچې نشوى، د نکريزو جيډکو ورسره ټوکې او ملنډې
وهلى خو هيچا د دې د زړه غوټۍ ل نه کړې شوه. ناپيرۍ او
عابده له موره دومره خپه وې چې نکريزو ته هم رانغلى. محبوبې
د زهره سره پټ پاللى و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د
يوسف مور مړه وه او پلار يې ډېر بوډا و.، دواړه خويندې يې واده
وې.

هغه له کوره جانۍ ته په يو صندوق کې څو ړې جامې راغلى
، چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وې. ګلابي کمخواب د
ړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، يو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين کميس سره ژېړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره يوسف
ه کلکه ويلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور
ته نه راوړي. نو ځکه يوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
چې مناسب وليدل اخيستې وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
ور جامې يې ښځګه وې، هغه پدې خوشاله وه چې د اوړو پيټې
به يې سپک شي. يوسف چې کوم کور په کرايه کړې و، هغه د
دې له کور غټ او پاک و، دوه کوټې يې ښکته او دوه بره وې. د
ړبو پمپ پکې لګيدلی و او فرشونه يې هوار وو. يوسف پدې کور
ې کرسی ميزونه او دوه غټ پالنګونه هم ايښې وو. زهره د
پيرۍ په دويم واده کې له کلي هيڅوک نه وو رابللی، خو اوس د
جانۍ په واده کې يې ټول خبرکړې وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، يوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا
تيار دروازې سره جوخت ايښې وو. تلوسه يې دومره ډېره وه
ې له خدايه يې وزرې غوښتلی. خپلې ګړۍ ته به يې بيا بيا کتل،
. جمعې ماسپښين و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټيشن ته په تانګه
کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانۍ به
پله په ډولۍ کې کينوي. غه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د
شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړل، تر څو چې ميلمنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تياره وه. د شپې ناوخته به يې په ډولی کې
کينوله او د ورا خلک به په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځينو مـ رو د خپلوانو ودونه را ياد شول. اډی چې لږ نو
ـم ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم يو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکي کې له پلیټ فارم نه ده ته کتل. ـِي څلور نور قلیان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کیدل.

عظم د ګاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیستې او ټوپ یې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سیت کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره ښودله. ـه په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې، ـې ترینه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ ، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. اعظم ورته وویل، " نه یم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دوا جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور ننه شو او په لاره کې ـاتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چیغه چیغه فریاد کاو چې ـانی پدې لاره تللی وه. ـر سره جوخت په میدانی کې دیګ ـونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ایرې شوې او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته جرنده ځوړنده وه. اعظم دا جرنده وپیژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته پښه نیولی ولاړ و او پخوا د دې چې د دروازې سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کیښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـانی په سور پالنگ ناسته وه، کله کله به یې له خولې سلګۍ راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

ز هره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا یې اوس وریده، جانۍ د ناوې په شان نه ژړل، هغې چیغې وهلې، ورور پسې یې ژړل، د مور له غیږې، نه جدا کیده. صمد او نثار په زوره ډولۍ کې کینولې وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پېټی نور هم دروند معلومیدو. ـګه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف ـې پوښتنه وکړه، "هدیره کې به ایساریږو؟"

ـهره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ وګرځوو او ورته یې وویل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library